Akbaba

Adnan Menderes: (C. H. P. 1950 seçimlerinde can verdi) dedi.
— Gazeteler —

Kasım Gülek — Yahu, biz daha ölmedik!..

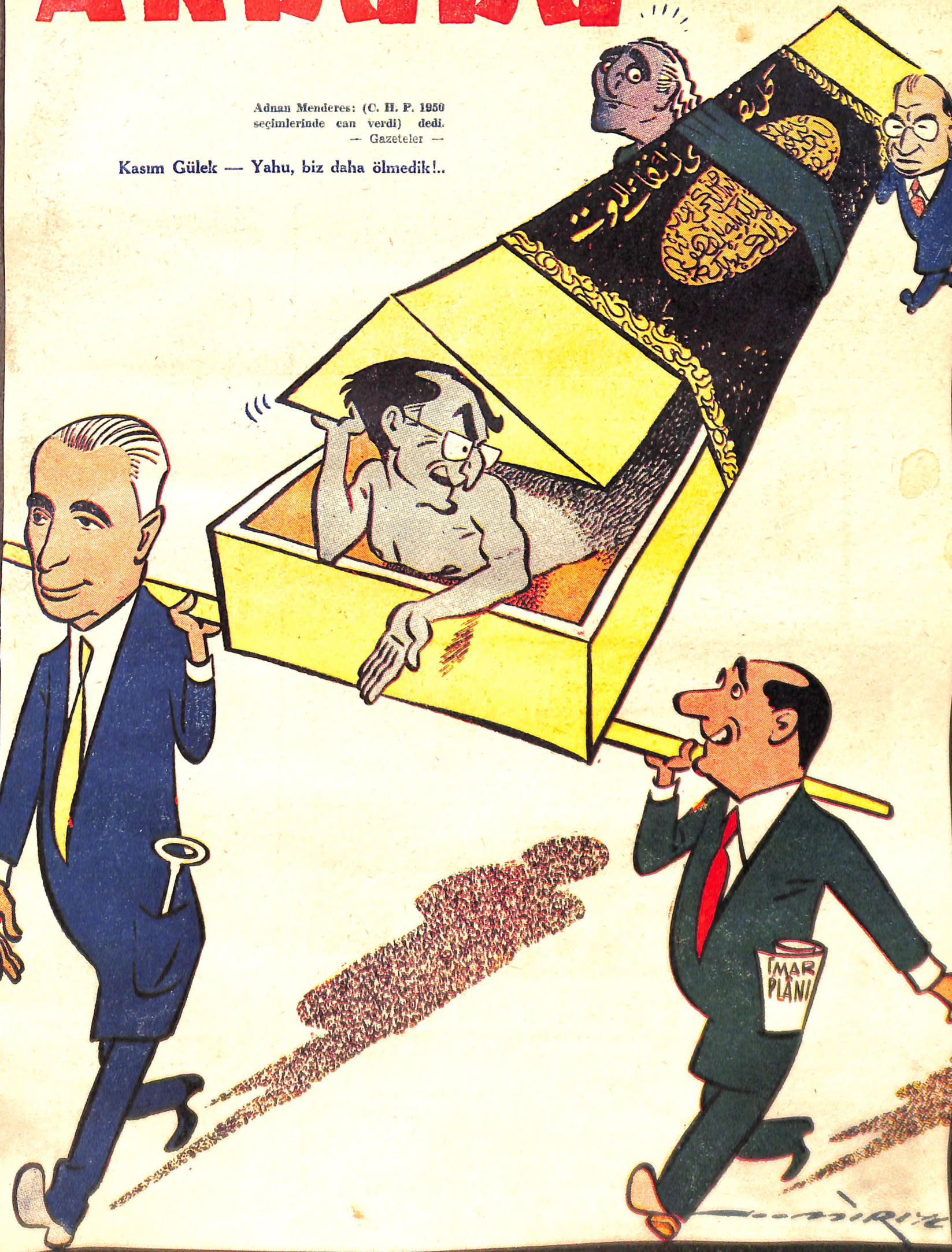

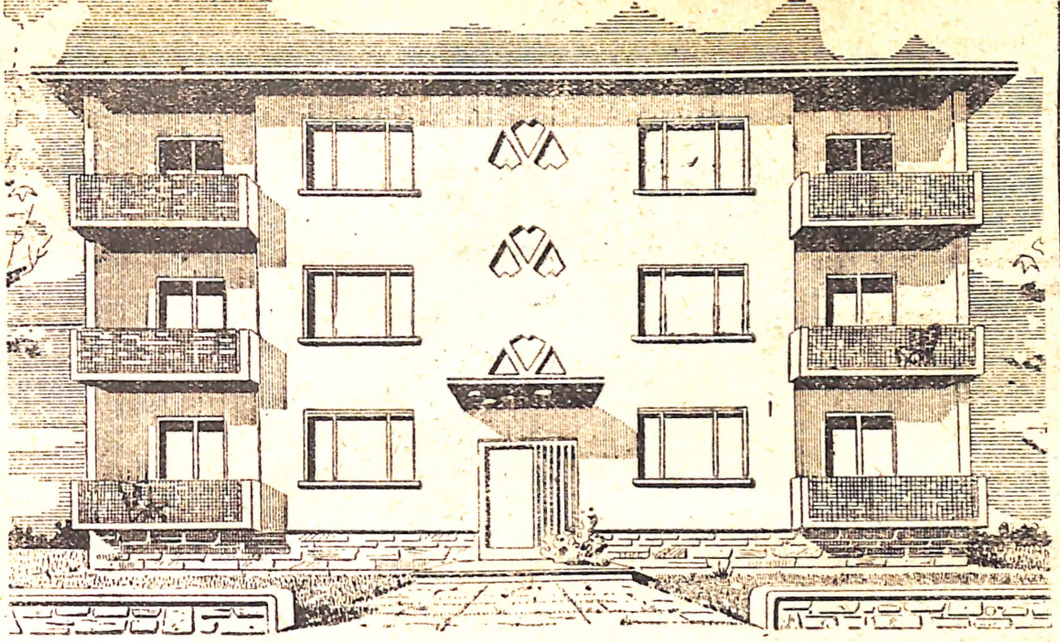

Bu 6 daireli apartmanın değeri 200.000 liradan fazladır

TÜRKİYE İŞ BANKASI

28 Aralıkta TEK BİR TALİHLİ bu apartmana sahip olacaktır. Aynı çekilişte 6 adet ikişer daireli apartman, 4 adet ikişer apartman dairesi, 2 adet bahçeli ev ve ayrıca 1085 kişiye zengin para ikramiyeleri vardır. Bir an evvel hesap açtırınız.

Her 150 liraya 1 kur'a numarası

D-284

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİ

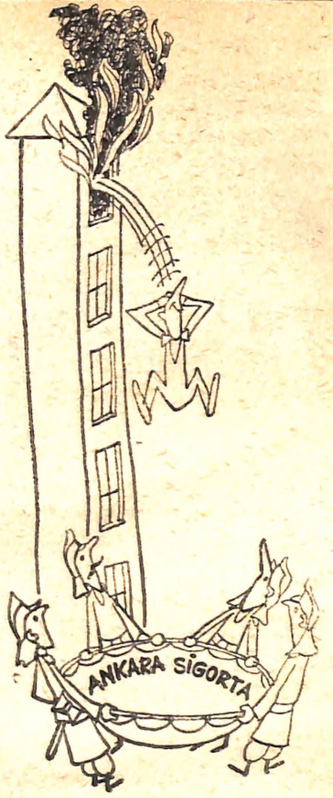

Malınızı ve Canınızı Sigorta eder.

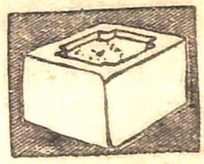

beyaz sabun çamaşır içindir

Kremli
PURO
cildiniz içindir
PURO sizi güzelleştirir

Bol Köpüklü · Nefis Kokulu

PURO
Tuvalet Sabunu 100 de 100 saf

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI T.A.O.

KÖPRÜ
KİTABEVİ

Kadıköy ve civarında oturan sayın okuyucularımıza kolaylık!

Yeni, eski, bütün Akbaba yayınlarını, Kemâl Özaçıkel'in KÖPRÜ KİTABEVİNDE bulabilirsiniz.

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

BAŞ AĞRILARINA KARŞI
OPON
FAYDALIDIR!

PARA İKRAMİYELERİ

BİLGİ
KIRTASİYE ve KİTABEVİ

Sahibi: AHMET TEVFİK KÜLFÜ

Yeni ve eski bütün Akbaba yayınları, okuyucularımızın emrindedir.

Sakarya caddesi 4/A,
Yenişehir - Ankara

MESKEN KREDİLERİ

SAYI: 245 C.: 9 22 KASIM 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

ZAVALLI DÜNYA!

ZAVALLI, zavallı, zavallı dünya, kaç yerinden yaralı, kaç yerinden kanlar akıyor!.

Kore, halâ pıhtı içinde: Amerikan silâhiyle Rus silâhı, kandi toprağında kardeşi kardeşe öldürtüyor.

Cezair, artık iniltileri bile insanlığın kulağına gelmeyen bir ağır yaralı.

Kıbrıs, aylardır kapanmıyan, aylardır işleyen açık bir yara.

Mısır, Ortadoğunun kangren olmuş bir yarası.

Macaristan, yara bile değil, yaralı bile değil, boğazlanmış bir hürriyet şehidi.

Dünya, bir hariciye koğuşu gibi yaralılarla dolu... Ve... Ve asıl felâket, hasta milletler, kesip biçmesini, dikip sarmasını bilen usta operatörlerin değil, acemi cerrahların ellerinde!

Hür milletlerin lâneti, günlerdir Moskovanın başına yağıyor. Kalkan yumrukların öfkesi, ona. Gıcırdayan dişlerin hıncı, ona. Ağlayan gözlerin bedduası, ona...

Hayır, hayır, hayır... Bu lânetler, bu öfkeler, bu hınçlar, bu beddualar, daha evvel, Roozevelt'in mezarına, Churchill'in başına yağmalıdır: Moskof sürülerini, yularlarından tutup, zafer şenlikleriyle Avrupa'nın içine kim çekti? Bu iki politika seyisi değil mi?

Hitler, ancak öldükten sonra haklı olmuştur: Almanya, Nazi Liderinin vâdettiği büyük saadete kavuşamadı ama, dünya, yine onun, ağlıyarak, çırpınarak, avazı çıktığı kadar bağırarak gösterdiği büyük felâkete kavuştu!.

Bu kızıl felâketi, biz bile, yazı masamızın başında, ufuksuz gözlerimizle görüyorduk. Ama, Roozevelt'in ölü beygir kafasındaki iki ahmak delik göremedi. Churchill'in besili buldog suratındaki gayz ile kısılmış gözleri göremedi!

Yaralı milletlerin kan ağlayan lânetleri, Moskova'dan evvel onların üstüne olsun!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

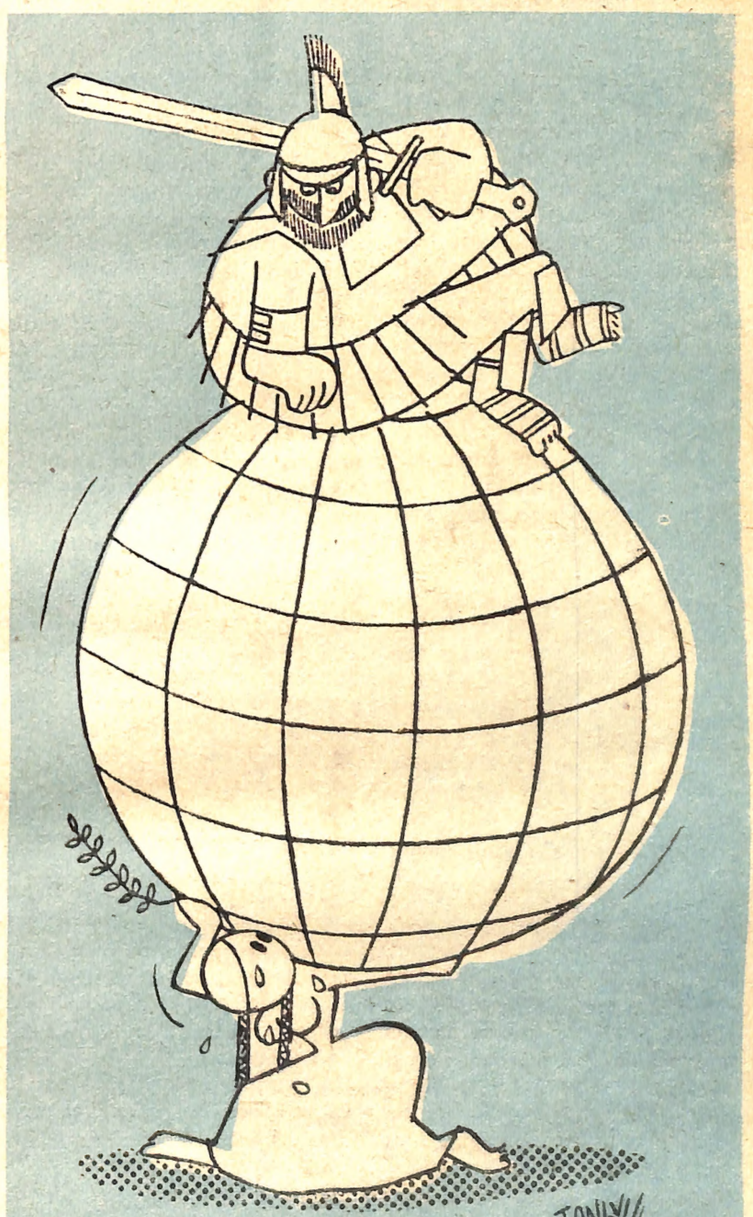

YAZISIZ!

MUSİKİ TENKİDİ

BEN DE GÜCENDİM!

Geçen Pazar, öğleye doğru radyoyu açtım. Alaturka bir konser... Okuyan, piyasamızın sevimli ses yıldızı Şükran Özer.

O söylemeğe başladı, ben dinlemeğe başladım:

Bir sebeple gücenmişsin sen bana!..

Olmadı bayanım, olmadı Şükran hanımcığım!.. Neden mi olmadı?.. Arzedeyim güzelim:

Bu şarkının vezni vardır. Yaaaa, vezni!.. Yâni bir nevi ses, ahenk tartısı. Bu vezin:

Failâtün, failâtün failün.

dür. Ne yapalım, eski kafalı şair böyle yazmış. Kusuruna bakmayın!..

Halbuki sevgili küçük hanımcığım, siz Yaradana sığınıp bu vezni bozuverdiniz. Doğru olması için:

Bir sebeple gücenmişsin sen bana!

değil, sen kelimesine yer değiştirterek:

Bir sebeple sen gücenmişsin bana!

demek lâzım. Doğrusu, binlerce dinleyici huzurunda, alkışlar toplayarak yanlış okuduğunuz için:

Pek gücendim nazeninim ben sana!

AKBABA

SİGARA PAKETİNDE EVLENME TEKLİFİ...

ALLAH kahretsin, bu mapusluk hiç bir şeye benzemez. Bir sene geçti mi o dört duvar arasında, adamın burnuna her yandan kadın kokusu gelmeğe başlar. Lodos kadın kokusu getirir, poyraz kadın kokusu getirir, karayel öyle, yıldız öyle... Rüzgâr ne yandan esse, burnuna buram buram kadın kokar. Kadın, havanın içinde öyle keskinleşir ki, adamın burnunun direği sızım sızım sızlar.

Karpuzu yararsın, kadın kokusu... Üzümü tadarsın kadın kokusu, elmayı soyarsın kadın kokusu, şeftaliyi ovarsın kadın kokusu...

Kışın kapı açılınca içeri soğuk girmez, kadın girer. Sonbaharda pencereden rüzgâr değil, kadın girer.

Mapusluğun üstünden bir yıl geçti mi dört bir yan kadın ruhu kesilir de kâğıtlar, kitaplar bile kadınsı kadınsı kokmağa başlar.

Hoca'nın buna değmiş, şuna değmemesi gibi hâtıranda az çok ne kadar kadın yaşamışsa hepsi bir bir canlanır, karşında dikilir. Sinema koltuğunda dirseği, on sekiz yaşının dirseğine değmiş kız... Yirmi beş yıl önce bir ahmak ıslatan yağmuru altında arkasından Şişli'ye kadar yürüdüğün bir çift şoson... Bir otobüs yolculuğunda yalnız beş dakikacık seyredebildiğin, bir daha da hiç görmediğin on beş yıl önceki bir çift yeşil göz... Anılarını en mini minnacığı, arkasından akşam güneşi vurmuş gölge gibi büyür de büyür gayri.

Mahpusluk zor bir iştir canım. Bilir misiniz, işler de hep tersine gider o zaman. Yoksunluğunu, yolsuzluğunu ilk çakan lar da kadınlardır. Bir kere demir kapılar ardına düşmüşsün ya, ilk ayağı kesilenler kadınlar olur. Hiç biri uğramaz yanına. Sen onları düşündükçe, onlar seni unutur gider.

Benim usum, düşüm hep Gönül'deydi. Saçlarını kasımpatına benzettiğim on sekiz yaşında ki bu kızın, bir sarı gölgeli akşam üstü, avucuma bıraktığı o minicik elinin anısı gittikçe içime işliyordu. Onu bir türlü unu tamıyordum.

«Benî beşer» denen rezil mapusta düşünür bir, geveze olur iki... Ben boyuna düşünüyordum, ama susuyordum. O Gönül denen saçları kasımpatı, gözleri bâdem, konuştukça güzelleşen kız, en sevdiğim, en yakın, en candan arkadaşımın bir şeyi olmuş diye duymuştum. Mapustasın, ne halt edersin? Buna eli kolu bağlı adamın üstüne üstüne varmak, derler. İnsan mapusta bir tek şeyi öğrenir, ama tam öğrenir: Kahpelik. Kahpeliğe ilkin, en yakın bildiklerin, en sevdiklerin başlar.

Mahpusluğumun on dördüncü ayında ben işte böyleydim.

Bir gün Mehmed Ali geldi ziyaretime. Eksik olmasın on paket te cıgara getirmiş. Kibrit yakmadan, ard arda çek cıgarayı, izmarit söndürmeden yeni cıgarayı tazele. Duman, seni dalgaya boğar, düşün dur ondan sonra...

Cıgaraları yastığımın altına koymuştum. Üçüncü paket miydi, dördüncü mü ne, bir de açtım, içinden bir mektup çıkmaz mı? İnci gelir, incecik bir yazı. Burnumda yine buram buram kadın tüttü. Okumadan anladım, besbelli kadın yazısı...

Mektupta şunlar yazıyordu:

«Eğer bu mektup bir kadının, evli bir erkeğin eline geçerse yırtıp atmasını rica ederim. Eğer bir bekâr erkeğin eline geçerse, her kim olursa olsun, beni beğendiği takdirde ben kısmetime râzıyım. İster zengin, ister fakir, ister genç, ister ihtiyar onunla evlenmeğe hazırım. Kısmetim'n aşağıdaki adrese mektup yazmasını rica ederim.»

Beni bir sevinç aldı:

— Garip kuşun yuvasını Allah yapar, diye bağırdım.

Arkadaşlar:

— Ne oldu? diye sordular. Ne olduğunu söyler miyim hiç?

— Bir şey yok! dedim.

Akşama kadar ıslık çaldım, akşama kadar yürüdüm, akşama kadar güldüm.

— Sende bir şey var, diyorlar. Omuz silkiyorum. Kendimi onlardan daha bir üstün tutuyorum. Koğuşta sekiz kişiyiz, içlerinde bir kızdan mektup alan, tek benim. Mavi parşömen zarflar, kâğıtlar aldırdım. Bütün bir gece aşk mektupları yazdım. Güneş doğarken beğenmediğim yedinci mektubu yırtmış, sekizincisini zarfa koymuştum.

— Allah versin! diye kıs kıs gülüp alay ediyorlar. Kıskançlıklarından... Beş gün sonra cevap geldi ama, cevap gelesiye ben de öldüm. Artık ne hayaller kurmadım, neler neler... Bir güzel kız diye geçiriyorum içimden, mapustan çıkınca evleniyoruz. Çocuklarımız oluyor, öyle mesuduz ki...

Mektupta adını, sanını açıklıyordu, Günseli... Yirmi bir yaşındaymış. Babası ölünce çalışmak zorunda kalmış. Tekel idaresinin bir cıgara fabrikasında çalışıyormuş. Lise ikiye kadar okumuş. Bundan iyisi can sağlığı...

«Cevabınızı aldıktan sonra size bir resmimi göndereceğim. Resmime bakar karar verirsiniz» diyordu. Bu sefer altı sayfa bir cevap yazdım.

Derken başka bir cıgara paketinden bir evlenme mektubu daha çıkmasın mı? O zamana kadar gazetelerde cıgara paketinden evlenme mektuplarını çıktığını, hattâ böyle pek çok evlenmeler olduğunu gazetelerde okumuştum. Şimdi şans bana çatmıştı, hem de çifte şans... İkinci mektuptaki teklif daha çekiciydi. Bu on dokuz yaşında, üstelik zengin de... Konya'da arazisi, emlâki varmış ki, milyon edermiş. Ama babası öldükten sonra amcaları mirasının üstüne oturmuşlar. Mektupta «Müstakbel eşimin fakir olmasını tercih ederim» diyordu, «Yeter ki beni anlasın ve mirasımın çıkması için birazcık uğraşsın.»

Ben uçuyordum artık. Bu insan oğlu ne de olsa çiğ süt emmiştir. Ne birincisinden, ne bu ikincisinden geçiyordum. Tahliyeme üç ay vardı. Üç ay sonra çıkınca bu iki kızdan hangisini paşa gönlüm çekerse, onunla evlenecektim. O zamana kadar da ümitlerini kırmaz, ikisini de mektuplarla oyalardım.

Dayanıyorum mektuplara. İkisinden de resimler geldi. İkisi de birbirinden güzel. Biri tatlı esmer bir çitlenbik, öbürü akça pakça badem şekeri...

Yatağa yattım mı, birini sağ yanıma, birini sol yanıma alıyorum.

İnsana şans yürür mü yürür. Aradan bir zaman geçince, cıgara paketinden bir mektup daha çıkmasın mı? Şu işe bak sen... Ben birini bulamazken, üçü birden karşıma çıktı. Üçüncüsü yirmi dördünde bir dulmuş. Resmi geldi ki, lokum... Ama ben hepsine, başıma bir siyasî kaza geldiğini, mahpusta olduğumu doğru doğru dos doğru yazıyorum. Üçü de sözleşmiş gibi: «Eh ne yapalım, her bir şeyine razıyız. Kısmetime sen çıktın» diyor.

Ben üçüne yazmağa mektup yetiştiremezken, bir dördüncü üzerine kaymaklı iki katlı kadayıf gibi geldi. Artık, işi arka-

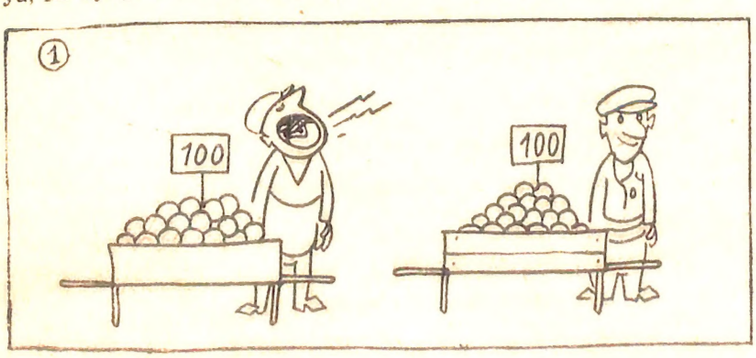

YAZISIZ!

daşlardan saklamanın imkânı kalmadı. Çünkü gece gündüz ha babam mektup yazıyorum.

— Ulan, sen ne zampara herifmişsin, diyorlar, kodeste karı kafesliyorsun...

Erkeğin en açıkgözü, zamparalıkta salaklaşır. Gülüyorum:

— Daha bunlar bir şey değil.. Hepsine mektup yazmaya kalksam, dört beş te kâtip tutmam gerek.

— Anlat yahu, diyorlar, bunları nerde çepelledin?..

İşin doğrusunu, cıgara paketinden çıkan mektupları söyler miyim hiç? Öyle zanparalık hikâyeleri anlatıyorum ki, yanım da Kazanova'lar, Don Juan'lar halt etsin. Ben anlattıkça onlar gülmekten yerlere yatıyorlar. Onlar güldükçe benim çenem çözülüyor.

Mapuslukta aşk mektupları yazmaktan, gelenleri okumaktan, arkadaşlara bu kızları, kadınları nasıl tavladığıma dair hikâyeler uydurmaktan son üç ayımın nasıl geçtiğini bilemiyorum. Tahliye günü yaklaştıkça duramaz olmuştum. Arkadaşlar:

— Artık çıkınca, bunlardan birisiyle evlenirsin, diyorlar.

— Evlenmek mi, Allah göstermesin... Bunlar gel geç, gönül eğlencesi kardeşim.

— O dulu nasıl yakaladındı, Allahaşkına bir daha anlatsana...

— Efendim o dul, yüksek sos yeteye mensup, tanınmış bir ailedendir. Karı beni bir gece baloda gördü. Asıldı da asıldı... Bu kadın kısmı insana bir yapıştı mı kardeşim bir daha yakandan silkip atamazsın. Benim yüzümden milyoner kocasından da boşandı mı... Ondan sonra...

Bir başladım mı, saatler sürerdi anlatmam.

— Peki, ya o esmer kızı nasıl tavlamıştın. Anlatsana şunu bir daha...

Bir daha, bir daha anlatıyordum. Öteki koğuşlardan gelip benim aşk hikâyelerimi dinliyorlardı.

Çıkmadan bir hafta önce dördüne de mektuplar yazdım. Birer gün arayla hepsiyle ayrı ayrı buluşacaktım, artık hangisi işime elverirse onunla evlenecektim.

Tahliye günü geldi çattı. Arkadaşlardan biri yeni bir cıgara paketini tırnağı ile çizip açtı, bana uzattı. Cıgarayı alırken el yazılı bir kâğıt daha görmiyeyim mi? Bir evlenme teklifi daha. Almasam öbürleri görecek, onlar da mektuplaşmaya başlıyacaklar. Bir şey değil, benim mektup dalgamı da anlıyacaklar.

Yavaaaşçacık, çaktırmadan

«İNSANLARI SEVECEKSİN» ERİKH MARİA REMARCH.

KÖMÜR

Akbaba'nın eski yıllar kolleksiyonlarını karıştırıyordum. 1935 yıl kolleksiyonlarında, aylarca sürmüş bütün bir sayfalık ilân gördüm. Siz de benim gibi gülersiniz diye olduğu gibi buraya koyuyorum:

Acele etmeyin, yeni kömürü bekleyin
Kara kışta sizi koruyacak yeni kömürdür.
Acele etmeyin
Sobalarınızı değiştirmeğe lüzum yok. Çünkü yeni kömürler her sobada yanar.
Acele etmeyin, yeni kömürü bekleyin
Çünkü yeni kömür en mükemmel kalorifer kömürüdür.
Acele etmeyin, yeni kömürü bekleyin
Çünkü yeni kömür fakir ailelerin maltız ve mangallarında yanan en ucuz kömürdür.
Acele etmeyin, yeni kömürü bekleyin
Çünkü yeni kömür, manikürlü elleri kirletmeyen yegâne kömürdür.
Acele etmeyin, bekleyin...

Bu ilânlar bütün sayfa çıkmış. Yıl 1935... Aradan 21 yıl geçmiş. Bu 21 yılda neler yaptık? Hamleler, hârikalar... Bu yarattığımız hârikaları belirtmek için olmaz ya- Kömür Tevzi Müessesesinin gazetelere ilân verse, o ilânın nasıl olacağını düşündüm:

Ne acele ediyorsun? Patlamadın ya...
Bu kara kışta kömür vermiyoruz işte... Aklını başına toplayıp yazın bol bol ısınsaydın.
Ne acele ediyorsun? Ölmedin ya...
Geçen sene kömür almadınsa çatlasan da, patlasan da, titresen de, donsan da bu sene kömür vermiyoruz işte...
Ne acele ediyorsun?
Sen istediğin kadar acele et, kimin umurunda? Astım olmadan, verem olmadan kömür vermiyoruz. Kaç defa söyliyeceğiz. Ne lâf anlamaz mankafasınız...
Ne acele ediyorsun? Önüne baksana!...
Çünkü yeni kömürlerimiz ancak zengin ailelerin şekerliğe koyup misafirlerine ikram edeceği kadar değerli ve güzeldir. Eğer fakirsen, ne kadar acele etsen alamazsın... Avucunu yala!..
Ne acele ediyorsun? Tabakhaneye mi yetişeceksin?
Çatlasan da, patlasan da kömür yok işte... Yeni kömürlerimiz manikürlü ellerin parmaklarını süsleyen yüzüklere kıymetli birer taş olur.

İşte 21 yıldır kömür istihsalimizdeki artış ve ilerleme budur.

pusulayı aldım, cebime attım. Ama biri görmüştü. Elime yapıştı:

— O ne Kenan?

— Hiç.

— Nasıl hiç? Çıkar şunu...

Zorlarlar da zorlarlar. Sonunda hep birden yapışıp cebimden pusulayı çıkardılar.

— Aaa... bak sana mektup.

Kâğıdı aldım, okudum:

«Kenan Bey,

Bu sabah sizden daha enayi birini bulduğumdan, sizinle evlenmekten vaz geçtiğimi bildirir, kısmetinizi başka cıgara paketlerinde aramanızı rica ederim.

Nurten»

Vay anasını... Arkadaşların yüzlerine baktım, hepsi ciddî. Pekiy ama...

Artık kapıdan çıkıyordum. Neredeyse gardiyan dış kapıyı açacaktı. Kapıya biriken arkadaşlardan biri:

— Dur Kenan! diye bağırdı, sana bu cıgara paketinden de bir mektup çıktı.

Gardiyan kapıyı açtı. Dışarı çıktım. Kapının demir parmaklığından içerdekilere seslendim:

— Ulan alçaklar, olan hergeleler! Sanki ben sizin bana oyun yaptığınızı bilmiyor muyum. Paketlerin kâğıdını açıp içine sizin mektup koyduğunuzu, sonra üstüne yine kâğıdını yapıştırdığınızı, sanki ben bilmiyor muyum? Enayiler! İşi aptallığa vurdum, üç ay sizinle alay ettim.

Kimi gülmekten kasıklarını tutuyor, kimi yerlere yıkılıyordu.

Doğrusu benimle iyi alay ettiler ama, her alay böyle olsaydı. Mapusluğumun son üç ayı büyük bir saadet içinde geçmişti. Bir kere daha arkama dönüp, hâlâ gülen arkadaşlara:

— Yuuuu!... Enayiler!...

Diye bağırdım.

Olaylar Alaylar

EKSİK

GAZETE, aynen şöyle yazıyor: «İstanbulumuzun bir eksiği tamamlanacak.» mış. İstanbulumuzun bir eksiği daha... Boğaz Köprüsü mü, hastahane mi, bir lise daha mi, metro mu, opera mı? Hayır, İstanbulumuzun tamamlancak olan bir eksiği daha, hipodrommuş. Bu eksik 14 milyon liraya tamamlanacakmış. 14 milyon lira harcanarak yapılacak bu

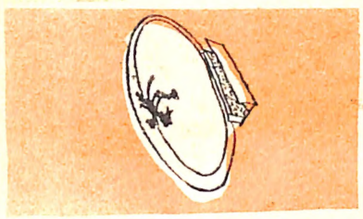

hipodromda neler yapıldığını bilirsiniz. Kumar yasak olan memleketimizde, binlerce insan falân numaralı at kazanacak, filân numaralı at kazanacak diye yüzlerce, binlerce lirasına bahse girerler... Binlerce kazanırlar, binlerce lira kaybederler.

Eğerlerinin üstünde numaraları olan dört beş atın çayırda koşuşmasını seyreden binlerce insan; sıskacık kadınlar, göbekli, gerdanlı erkekler, öksürüklü ihtiyarlar, süslü püslü kadınlar... Ve işte bunun adı spordur. İşin doğrusu yirmi, otuz bin insanın dört, beş atı seyretmesi değil; dört beş atın yirmi otuz bin insanı seyretmesidir. Çünkü şu insanların hali, atları güldürecek kadar gülünçlüdür.

GAZETECİLİK

Gazetecilik, hokkabazlık oldu. Daha doğrusu söylemeğe dilim varmıyor. Size bir kaç örnek vereyim:

★ Bundan birkaç ay önce bir gazete, tek kürekle Marmara'yı geçen bir kahramanın — bizde kahraman çoktur — maceralarını yazıyordu. Derken bir sabah o gazete, tek kürekli kahramanının kaybolduğunu yazdı. Üç gün haber alınamadı. Sonra tek kürekli kahraman çıktı ortaya.

Bu kayboluş numaraydı. Bunun ereği, okuyucunun merakını uyandırmak, tek kürekli kahramanın dalgalar arasında geçen hayatını,

hâtıralarına okuyucunun ilgisini çekmek, yâni satış...

★ Bir gazete bir kadını, hizmetçi kılığına sokmuş. On beş gün hizmetçilik ettirmiş. Şimdi o hizmetçinin hâtıralarını yayınlıyor. Ama ne hâtıra!.. Hizmetçi, hangi evde çalışmışsa, o evde poz poz resimler çektirmiş.

Hem de ne resimler. Evin beyine, hanımına, misafirlerine kahve verirken. Mutfakta bulaşık yıkarken, daha bilmem ne yaparken. Hizmetçinin arkasında bir de fotoğrafçı olduğu besbelli. Bu evin sahipleri:

— Kızım, bu arkandaki fotoğrafçı da nenin nesi? dememişler mi?

Gazetenin yaptığı numara. Ere-

ği, okuyucunun merakını çekip, gazeteyi satmak.

★ Başka bir gazete Macaristan'a bir muhabir gönderiyor. İki gün sonra o gazetede bir haber: «Macaristandaki muhabirimizden haber yok.» «Muhabirimiz kayboldu.» «Muhabirimiz bulunamıyor.»

Üç gün sonra muhabir çıkıyor ortaya. Bunun da ereği belli:

Muhabirin Macaristan'a dair yazılarına okuyucunun ilgisini çekmek. Böyle olmasa bile, biz böyle sanmakta haklıyız. Çünkü bir sürü örnek var ortada...

Sonra bu gazeteler, umumî efkârı temsil ediyor, diyorlar.

Bu gazeteler, memleketimizin dördüncü kuvveti diyorlar.

Ama halk artık bu gazetelerin yazdıklarına inanmaz oldu. Muhalefet te inanmıyor, ama işine öyle geldiği için inanmış görünüyor. Bir çok muhalefet kongrelerinde basına hücum ediliyor. Hele iktidar basına hiç inanmıyor, hiç değer vermiyor...

Bütün bunlara da gazeteciler kızıyor. Neden kızıyorlar bilmem. Niçin yaptığımız bu numaraları yutmuyorlar, diye mi?

KAŞINAN KADIN

Susan Hayward adındaki Hollywood'lu yosma, bir baloya gitmiş. Meçhul bir şahıs, sinema dünyasının bu en güzel kadınının tuvaletinden içeri bir avuç kaşınma tozu atıvermiş. Bu tozun etkisiyle kaşınmaktan deliye dönen dilber, öyle bir kaşınmış ki, üstünü başını yolmağa başlamış. Üstünde başın-

da da pek bir şey yokmuş. Salt bir tuvalet... Onun altında ne kombinezon, ne sütyen, ne de külot varmış. Susan Hayward, kaşına kaşına tuvaleti parçalayınca, balo da anadan doğma ortaya çıkıvermiş. Kabukları soyulmuş sovan cüğü gibi ortaya çıkan yosmayı, eşi dostu zorla dışarı çıkarmışlar.

Bir ajans, Hollywood'dan verilen bu kaşınma haberini bütün dünya gazetelerine ulaştırmış. Anlaşılan Hollywood'un para babaları, Susan Hayward'a bir film çevirtmişler. Film piyasaya çıkmadan da bir numarayla, dilber yıldızın iştah açan vücuduna bütün dünyanın ilgisini çekmek istiyorlar.

Bana kalırsa, kaşınma tozu atan meçhul şahıs filân lâf... Susan Hayward, tuvaletinin altına hiç bir şey giymeden dal kılıç baloya geldiğine göre, o zaten kaşınıyormuş. Yoksa bu kadar soyunur muydu? Bir kadının bu kadar güzel vücudu olursa, soyunmak için ayrıca kaşınma tozuna ihtiyacı kalmaz.

Hürriyet Partisi Ankara'da «İsbat» adında bir gazete çıkaracakmış. Her gazete çıkışında sevinirim, ortalıkta cünbüş olur. Yalnız merak ettiğim bir şey var; isbat gazetesi neyi isbat edecek? İki kere ikinin dört ettiğini mi, yoksa hiç bir şeyin isbat edilemediğini mi? İkincisi zâten malûm, isbata ne hâcet!..

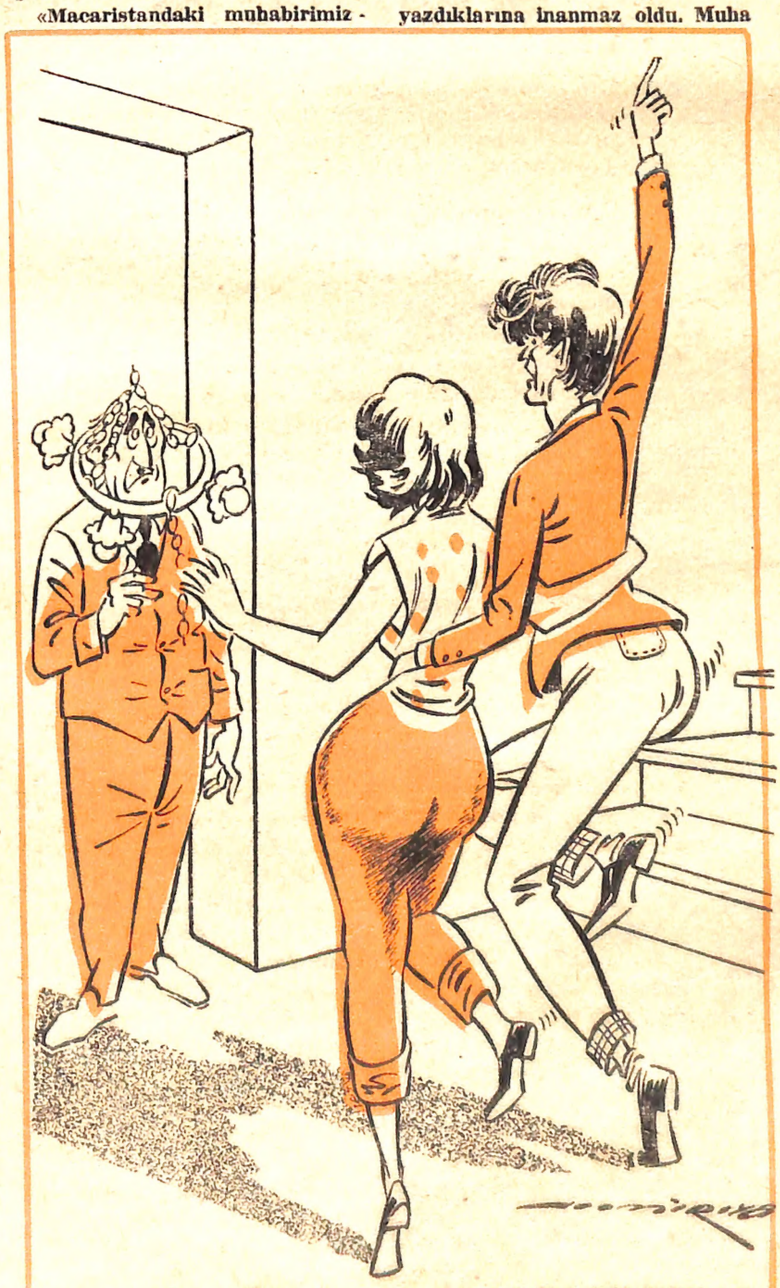

— Affedersiniz, yeni Rock'n Rall dans dersleri üstünüzdeki kattta mı veriliyor?..

Vurguner ailesi

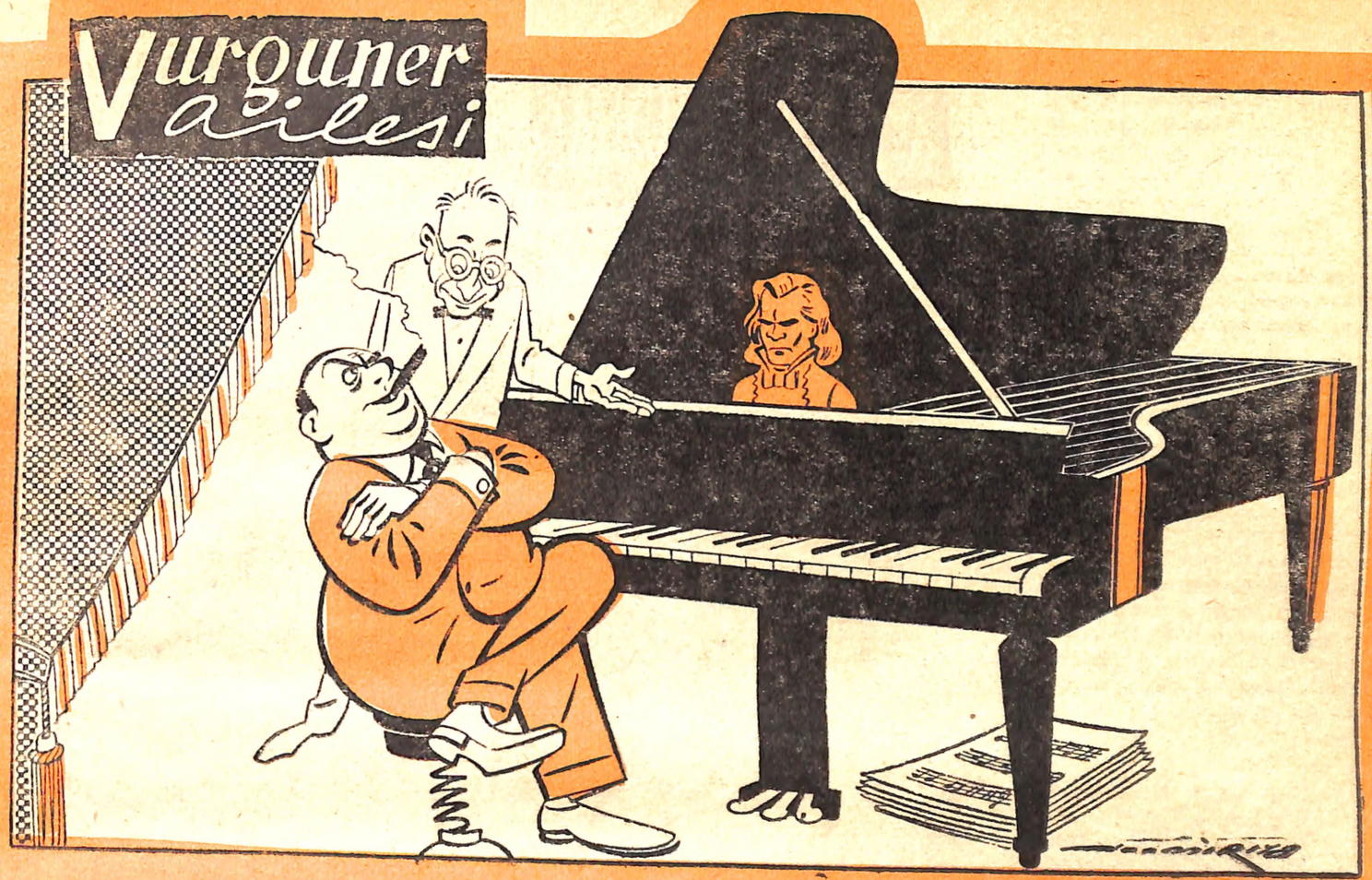

Misafir — Bethofen değil mi, Beyefendi?.
Vurguner — Ne Bethofeni?. On sekiz âyar altın!..

RAHATSIZ

Gazetedeki haber aynen şudur:

«Demokrat Partiden ayrılmış olan Kasım Küfrevi'nin yeniden D. P. ye gireceğine dair bugün Başvekâlette haberler dolaşmaya başlamıştır. D. P. den istifa ettikten sonra Hürriyet Partisine girmeyen Kasım Küfrevi, uzun zamandan beri rahatsız bulunuyordu.»

Kasım Küfrevi'nin çıktığı partiye neden gireceği çok iyi anlaşılıyor. D. P. den çıktığından beri rahatsızmış. Mademki rahatsız, Demokrat Partiye girmekten başka da çâre yok; Demokrat Partiye girip rahat edecek. Yalnız, Kasım Küfrevi'ye hatırlatalım, tekrar rahat fazla gelir de D.P. den çıkarsa, üçüncüsünde hulle lâzım gelir.

KUYRUKLU YILDIZ

Glaskow rasathanesi müdürünün verdiği habere göre, bir kuyruklu yıldız, süratle dünyaya yaklaşıyormuş. Bu yüzden bütün dünya rasathaneleri telâşa düşmüşler. Bu telâş neden, anlayamadım.

Adamın biri, kenar köşe bir ahçıda içtiği çorbanın içinden kıl çıkınca, garsona bağırmış. Garson istifini bozmadan:

— Ne bağırıyorsun bayım, demiş. Otuz kuruşluk çorbanın içinden ibrişim çıkmaz ya, elbette kıl çıkar...

Şu dünyamızın hâline bakın da ondan sonra, kuyruklu yıldız geliyor diye telâşlanın; Böyle bir dünyaya yaklaşan yıldızın başı, kafası olmaz ya... Biraz insaf! Böyle bir dünyaya yaklaşan yıldızın kuyruklu olmasında şaşacak ne var?

BUHRAN

Doğrusu, çıkan bu son habere ben inanmadım. Buhran varmış... Bu, dünyanın geçirdiği buhran değil, buhran geçiren kadın da değil...

Gaz buhranı var, dediler, inandık. Kahve buhranı var dediler, olabilir dedik.. İş buhranı.... peki. Taşıt buhranı.. ona da peki. Her ne buhranı dedilerse inanmamazlık etmedik, yok demedik, olmaz demedik. Şimdi de:

— Çıplak erkek buhranı başladı. Akademiye erkek model bulunamıyor, diyorlar.

Yoooo Bu olmaz işte. Çıplak erkek buhranı olduğuna bizi kimse inandıramaz. Bunu, olsa olsa muhalefet uydurmuştur. Bütün öbür buhranları da muhalefetin uydurduğunu işte şimdi anladık.

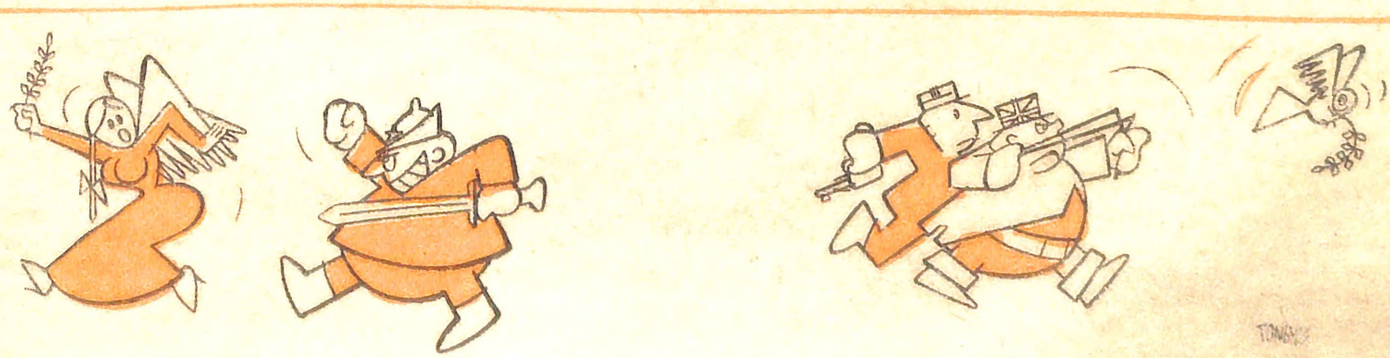

MİLLETLER SULH PEŞİNDE!..

— Gazeteler —

ATARIM KENDİMİ

★ Atan: ATÂ ATAR ★

DOĞRUSUNU isterseniz, benim o kadına âşık filân olacağım yoktu. Bir kere, nisbet denen şey vardır ya, işte o şeyden aramızda hiç yoktu. Bu nisbet, güzellik, kültür filân değil... Düpe düz, boy bos nisbeti. Ben çok kısayımdır -düşmanlarım alçak der- o da çok uzundu. Yolda yan yana giderken, gecekondu yanında yükselen apartıman gibi, şehrin estetiğini bozuyorduk. Haydi, biz yoldan giderken bakıp bakıp gülenlere de boş ver, ama başka bakımlardan da aramızda hiç bir uygunluk yoktu.

Ağır toplara koşulan üç çift koca Macar kadanaları vardır. Ben, işte onu, ağır top çeken üç çift kadanadan şivagar kadanasına benzetirdim.

Ben ona hiç bir zaman âşık olamazdım. Ama iş inada bininee benim zanparalık kudretim kabardı, silâhlarımı çektim.

Bu işler oldum olasıya böyledir; sen silâhını çektin mi, o kaçar, sen kaçtın mı, o bayrağı açar seni kovalar.

İşte bu ebedî kovalamaca başladı. İş bir kere bu hâle geldi mi yandın, ister istemez âşık olursun. Ben de öyle oldum. Hayatta ne kendime, ne başkasına on paralık yararı olmayan bir arkadaşım:

— Sen bu kadını tavlıyamazsın!

Dedi. Sen misin diyen? Ah bu enayiliğimiz yok mu bizim? Neye yarar ki enayiliğimizi, ancak enayiliğimiz geçtikten nice sonra anlarız.

Ha uğraş, ha uğraş ben o karıyı yola getirdim.

Doğrusu iyi hoş kadındı. Yalnız bir kötü huyu vardı. Bir arzusunu yerine getirmek istediği zaman:

— Atarım kendimi! diye tuttururdu.

«Kendimi atarım» dediği yer neresi biliyor musunuz? Bir apartımanın dördüncü katı. Ben onların dairesine çıkabilmek için tam kırk iki merdiven basamağı çıkar, tam kapının önün de nefes nefese kalırdım. Bu yüzden de iki, üç dakika dinlenmeden kapının zilini çalmazdım. İşte:

— Atarım kendimi! dediği yer, böyle bir yer. Hani öyle bir kırık, çıkıkla, kemik çatlaması, kafa patlamasıyla kurtulabileceği bir yer olsa:

— Atarsan at be! deyip çıkacağım işin içinden. Öyle değil ki, bir kendini atarsa parçası kalmıyacak.

İlk atma hikâyesi şöyle oldu. Bir akşam evlerine gittim ki bir telâş, ağlama, sızlama...

— Ne var? dedim.

— Kendini atıyor, dediler.

— Nerden?

— Pencereden.

— Aman, deme!..

Hemen koştum ki ne bakayım, pencerenin pervazına oturmuş, kendini aşağı ha attı, ha atacak... Eteğinden yapıştım. Eğer kendini mazallah pencereden aşağı bir ver etse, eteğinden değil, belinden yapışsam hiç faydası yok. O koskoca meydan heykeli gibi âlâmet kadını benim tutmama imkân var mı? İkimiz birden aşağı gittik gittik. Artık üst üste, alt alta pestil mi oluruz, yoksa parçalarımız birbirine mi karışır, bilemem. Ben yine lâf olsun diye eteğinden tuttum:

— Aman sevgilim, sen ne yapıyorsun?...

Gözlerini koyun gözü gibi bayıltarak yüzüme melûl melûl baktı. Ben eğer bu muharrirlik mesleğine şairlikten başlamamış olsaydım belki bu numaraları yutmam. Ama ne yaparsın ki, kalemim şiire de bulaştığından bir kadının yüzüme koyun koyun bakmasına hiç dayanamam.

— Ben artık yaşayamam!

Dedi.

Hayatın güzelliğini, baharı, çiçekleri, yaşama sevincini, mutluluğu, aşkı anlattım, diller döktüm, hiç biri para etmedi.

— Sevgilim, bırak beni! diye inledi, bırak kendimi aşağı atayım!

— Peki ama, ne zoruna be sevgilim?

Sorarım söylemez, sorarım söylemez. Sonunda:

— İki bin lira borcum var, yarın sabaha alacaklı gelecek. Ödememe imkân yok. Kendimi aşağı atacağım.

İki bin lira!... İki lira olsa, çıkarıp cebimden vereyim. Yirmi lira olsa, patrondan avans alayım. İki yüz lira olsa, yalvarıp yakarıp yirmi arkadaştan borç alıp tamamlıyayım. İki bin lira bu...

Baştan söyledim ya size, ben kadına âşıkım. Şimdi her şey geçtiğine göre söyliyeyim ki, gözüm kör olsun, bu işte akın yeri yoktu. Her hangi kadın da pencere pervazına oturup:

— Ya iki bin lira, ya kendima atarım! deseydi, kadının hayatını kurtarmanın yollarını arardım. Zannederim, her erkek te ayni enayiliği yapar.

Cebimdeki bütün paraları halının üstüne koydum, yirmi bir lira çıktı.

— Sevgilim, şimdi iş 1979 liraya kaldı, dedim, sen bana iki saat müsaade et, ne yapar yapar bu 21 liranın üstünü iki bine tamamlarım.

— İki saatten fazla beklemem, dedi, eğer iki saatte parayı getiremezsen kendimi atarım.

İki saatte değil, 222 senede benim iki bin lirayı bir araya getirmeme imkân yok. Maksadım, kadının hayatını iki saat daha uzatmak.

Tam dışarı çıkarken:

— Saatini ayarla da öyle git, dedi, bir saniye geçerse atarım kendimi.

Askerî harekete girer gibi iki miz de saatlerimizi âyarladık. Ben dışarı çıktım. Gecenin bir vakti. Kime gidip te para istenir? Hoş gece olmasa, gündüz olsa da bir farkı yok ya...

Birden aklıma patron geldi. Hiç ümit yok ya, yine de kendi kendime:

— Bir dil dökerim, bir dil dökerim. Avans derim, borç derim... diyorum.

Bu saatte kapı çalınıp ta borç istenir mi? Hem de iki bin lira. Ama işin içinde bir kadının hayatı olunca, insanın yapamıyacağı enayilik kalmıyor. İyi ama patrona ne diyeyim? Evleneceğim kadın... desem, olmaz. Çünkü hiç bir patron, yanında çalıştırdığı, ve çalışmasını istediği adamın evlenmesinden hoşlanmaz. Eğer evlenirse, çocuk yapmasını istemez. Çünkü evlenmek, yakında patronun verdiği paradan şikâyet edilecek, ve zamanın bir kısmı da kadına verilecek demektir. Bunu hangi patron ister?

Evleneceğim kadın demesem, bu sefer gönül eğlencesi bir kadın için iki bin lirayı nasıl istiyeyim?

Gittim patronun evine, işi dosdoğrucana anlattım. Bir kadının hayatını kurtaracaktım. Bu kadın, benim evleneceğim kadındı.

Patron, o zamana kadar kimbilir kaç kadının hayatını kurtarmış ki, bana, yüzüme beraber:

— Enayi! dedi.

Yalnız enayi demedi, ne söylemek lâzımsa tam takım, komple söyledi. Sonra da, artık bilemem kadına mı acıdı, bana mı acıdı, yoksa kendisine mi acıdı, iki bin lirayı verdi. Saate baktım, kadının kendini atmasına on beş dakika var. Kovboy filmlerinde kızı kurtarmaya koşan hafiye gibi dolmuş, taksi, derken, kılı kılına yetiştim. Hâlâ pencere pervazında oturan kadının eline paraları tutuşturdum.

Bu olaydan birkaç gün sonra, onu yine pencere pervazında oturmuş görmiyeyim mi?

— Ne oldu yine? dedim.

Yine koyun koyun bakarak:

— Bırak beni, kendimi atacağım! dedi.

Kadının şansı da var hani. Başka zaman olsa, yedi kapının ipini çekerim de kimseden bir cıgara parası borç bulamam. Hemen koştum, beş yüz liraya işi tatlıya bağladık. Sevgilimin hayatını kurtardım.

Artık o günden sonra sevgilimin hayatını kurtarmaktan başka işe güce bakamaz oldum. Pencere pervazına oturup:

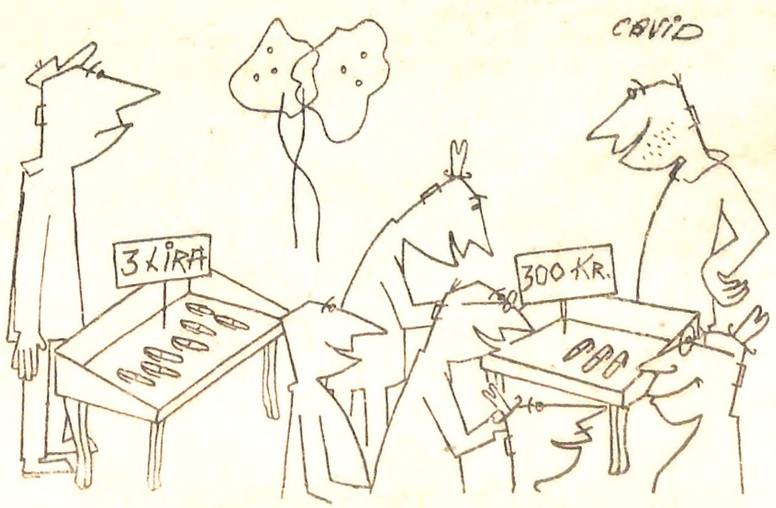

SATIŞ PSİKOLOJİSİ

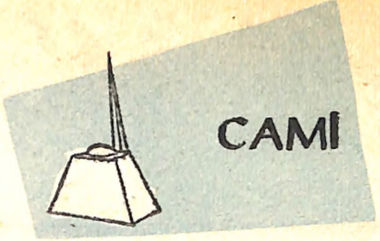

CAMİ

Size bir kadın yazarla bir erkek yazarın bir konu üzerindeki düşüncelerini veriyorum.

Havadis'te fıkracı Bayan Nezihe Araz, şöyle diyor:

Gazetelerde okuduk; Gemlikte bir cami yapılacakmış. Yapılır a.. Kim ne diyebilir. Bu camii dört genç mimarımız yapıyor. Buna da kimsenin bir diyeceği olamaz.

Amma, bu cami ültra modern üslûpta olacakmış. Hani... -ültra modern - Biraz durup düşünmek lâzım...

Nasıl yâni? Efendim, cami diyince herkesin aklına kubbe geliyormuş, minare geliyormuş, mihrap geliyormuş.. Ama pekâlâ da insanın aklına bunları getirmiyen bir cami de yapılabilirmiş...

Yapılmasına yapılabilir elbet... Ancak... cami, deyince kubbe, minare, şerefe, mihrap, yâni cami yapan unsurları hatırlatmakta ne gibi bir yanlışlık var?

. . . . . .

Bizim dinî mimarlarımızın vasıl olduğu merhale muhakkak ki bir kemal mertebesidir.

. . . . . .

Camilerimizde ne mihrap bir fantezidir, ne minber, ne şerefe, ne minare, ne kubbe...

Şimdi de erkek yazarlarımızdan Fikret Âdil'in Yeni İstanbul'daki fıkrasını okuyalım:

Bir gazetede okuduğuma göre, genç mimarlarımızdan dördü «modern» üslûpta bir cami üzerinde çalışıyorlarmış.

Tebrik ederiz.

Her devrin bir üslûbu olmak gerektir hakikatinin geç de olsa nihayet anlaşıldığını görmekle seviniyoruz.

. . . . . .

Cumhuriyet devrinde memleketimizde birkaç cami yapılmıştır. Bunlar eski camilerimizden birer lerinin tekrarıdır. Bu devirde yapıldıklarına dair bir hususiyet taşımazlar. Üzerlerindeki yazılar dahi yeni Türk harfleriyle değildir. Gemlikte yapılacak camide bu noktanın da göz önünde tutulmasını temenni ediyoruz.

İşte biri erkek, biri kadın iki yazarımızın bir konu üzerindeki iki ayrı düşüncesi.

Bu konuda biz ne diyoruz? Hiç, hiç bir şey demiyoruz, yalnız bu iki yazardan sorup öğrenmek istiyoruz:

— Gemlikte kaç cami var, ve kaç okul, kaç hastahane var? Biliyorsanız lûtfen bize de söyleyiverin...

Cami konusu bu. Üzerinde kolay kolay lâf edilmez. Sonra adama dinsiz deyip çıkıverirler. Oysa maşallah hepsi de dinlidir.

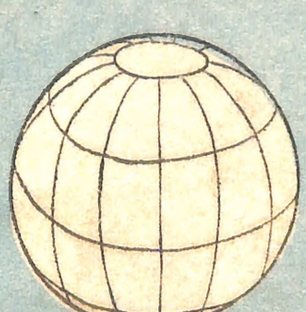

Bir kuyruklu yıldız dünyaya yaklaşıyor!. — Gazeteler —

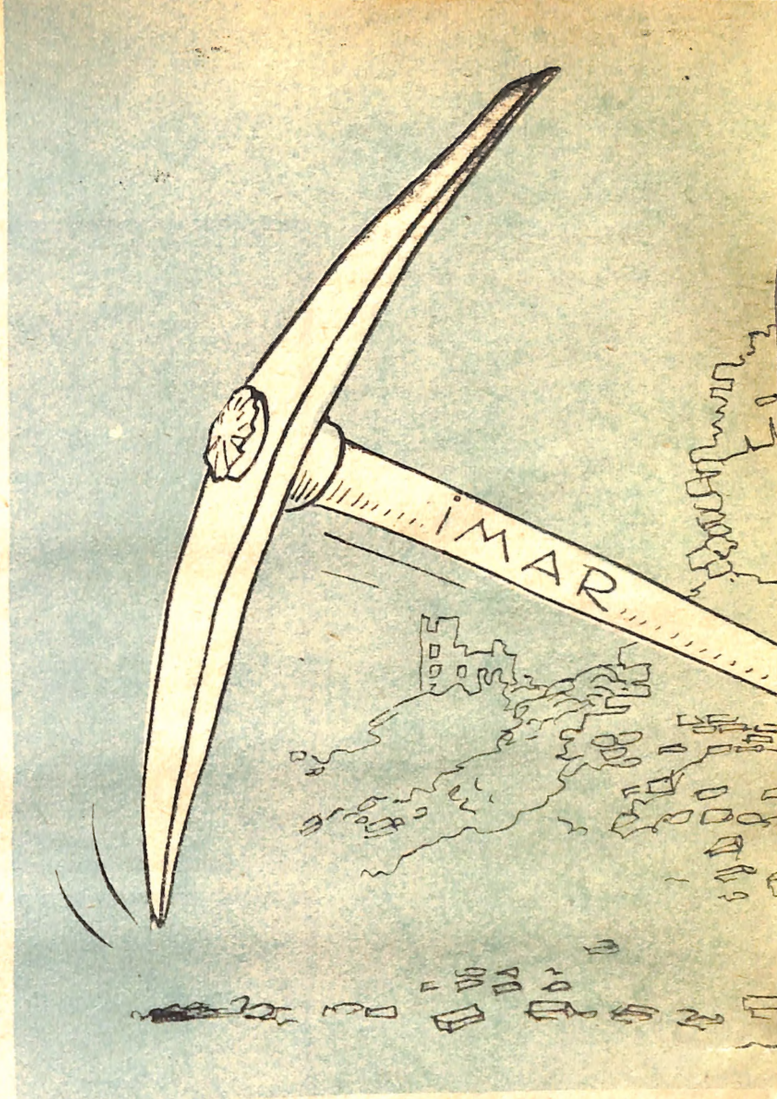

AĞACIN TEPESİNDE

Yeni Delhi'nin bir kasabasında 28 yaşında çok fakir bir adam varmış. Ne yapmış, ne etmiş, ne kadar çalışmışsa, iki ayağiyle bastığı yer yüzünde bir türlü karnını doyuramamış, açlıktan kurtulamamış. Bir gün bir de bakmışlar ki, adam bir ağacın tepesinde, kuş gibi tünemiş.

— İn aşağı! demişler.

— İnmem! demiş. Ben artık yere inmem. Hep ağacın üzerinde yaşıyacağım. Cenab-ı Hak bana yiyecek gönderir.

Bu haberi veren ajans, bu ada-

mın 22 gündür ağacın tepesinden inmediğini de ekliyor. Lâf değil, adam her iki anlamiyle de gerçekten Hint fakiri...

Bence, günümüzün en önemli konusu ne Macaristan olayları, ne Süveyş patırdısıdır. Bizim için en önemli olan, ağacın tepesindeki adamdır. Ondan gelecek haberleri dikkatle kovalamalıyız. Eğer Ce-

— Babam
— Bâri ev

İMARİYE

Vücudum, cür'etim, bütçem küçüktür,
Bu imar aşkı bir dehşetli yüktür.
Yetiş imdadıma ey Başvekilim.
Bu yük benden ağır, benden büyüktür!

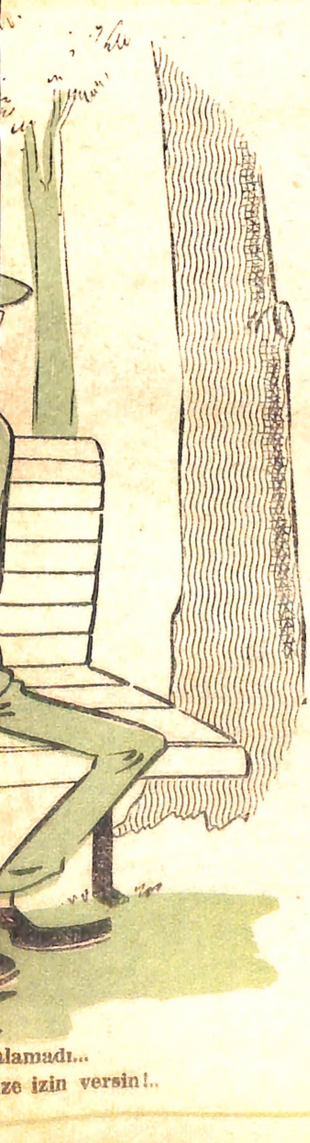

lamadı...
ze izin versin!..

nab-ı Hak, gerçekten yiyecek gön derirse, o zaman hepimiz birer ağaç bulup tepesine çıkmalıyız.

Bakalım o zaman yerde kimi bulup kazıklayacaklar.. Eğer haber gerçekleşirse, korkarım, bize ağaç da kalmaz. Kalsa bile mutlaka aylandoz ağacıdır. Onun da, bir senelik peşin alınmadan tepesine çıkarmazlar.

UYANINCA...

Bekâr bir adam, her zamanki saatinde yatağına girip uyudu.

Sabahleyin uyanınca kendini büyük bir caddede buldu. Gardrobunun bulunduğu yerde de bir trafik memuru duruyordu:

— Günaydın efendim, eviniz elli metre geriye alındı!.

NASIL GİTSEK?

Sinemadan iki pire çıktı. Biri:

— Şimdi eve mi gidiyoruz? dedi.

— Evet.

— Yaya mı gitsek, yoksa bir köpeğe mi binsek?

SAHA

Memleketimizde iş sahası var, top sahası var, oyun sahası var, boş saha var, yeşil saha var..

Şükür, her türlü sahamız var. Yalnız bir sahamız yoktu, o da eğlence sahası..

Şimdi gazetelerde okuduğumuza göre, Belediyemiz onu da yapıyormuş. Edirnekapı ile Topkapı arası baştan başa eğlence sahası oluyormuş. Biraz küçük ama, eh ne yapalım, idare ederiz artık. Doğrusunu isterseniz, her taraf eğlence sahası olmalıydı. Şimdi Eminönü meydanında, Bayezit meydanında, Karaköy, Taksim meydanlarında, top, oyun sahalarında eğlenemeyen Topkapı'daki eğlence sahasına gitmek zorunda kalacaklar. Eğlence sahasında eğlendikten sonra dönüş, daha eğlenceli olacak sanırım. Yalnız eğlence sahası değil, bu sahada «eğlence, spor ve kültür» bir arada olacakmış. Bu daha iyi... Kültürden çık, eğlenceye gir, eğlenceden çık spora gir, sonra yine kültüre...

Ankara'da Kültür Park vardı. İstanbul'da da kültür sahası yapılacak.

Bâzıları memleketimizde kültür olmadığını söylüyorlar. Varsın olmasın, kültür yoksa da parkı, sahası var ya! Elbette bir gün kültür de gelir, o zaman parkta oynar, sahada da koşabildiği kadar koşar.

●

İŞ İŞTİR

Ruh hekimi Kâzım Dağyolu, Dağcılık Kulübüne yeni azâ olmuş, tenis oynuyordu. Kendisine izah ettiler:

— Tenis topları sizinse, üstüne isminizi yazdırmak lâzım ki, kaybolursa bulunsun.

— Peki, dedi Kâzım. Yazın: Kâzım Dağyolu.

Biraz düşündü, sonra:

— İlâve edin, dedi: Ruh hekimi.

Biraz daha düşündü:

— Yazın, dedi. Vizitesi otuz liradır!

●

VAY SERSEMLER

A. Metin'in karısı, gazetede bir yazı okuyordu:

— Bak, bak Metin, dedi. Bir Afrika kabilesinde, erkek, söze başlamadan kadınlar ağız açamazlarmış...

Metin, saçını parmağına doladı ve hayıflandı:

— Demek söze başlayan bu dala erkekler de var orada!

YAZISIZ

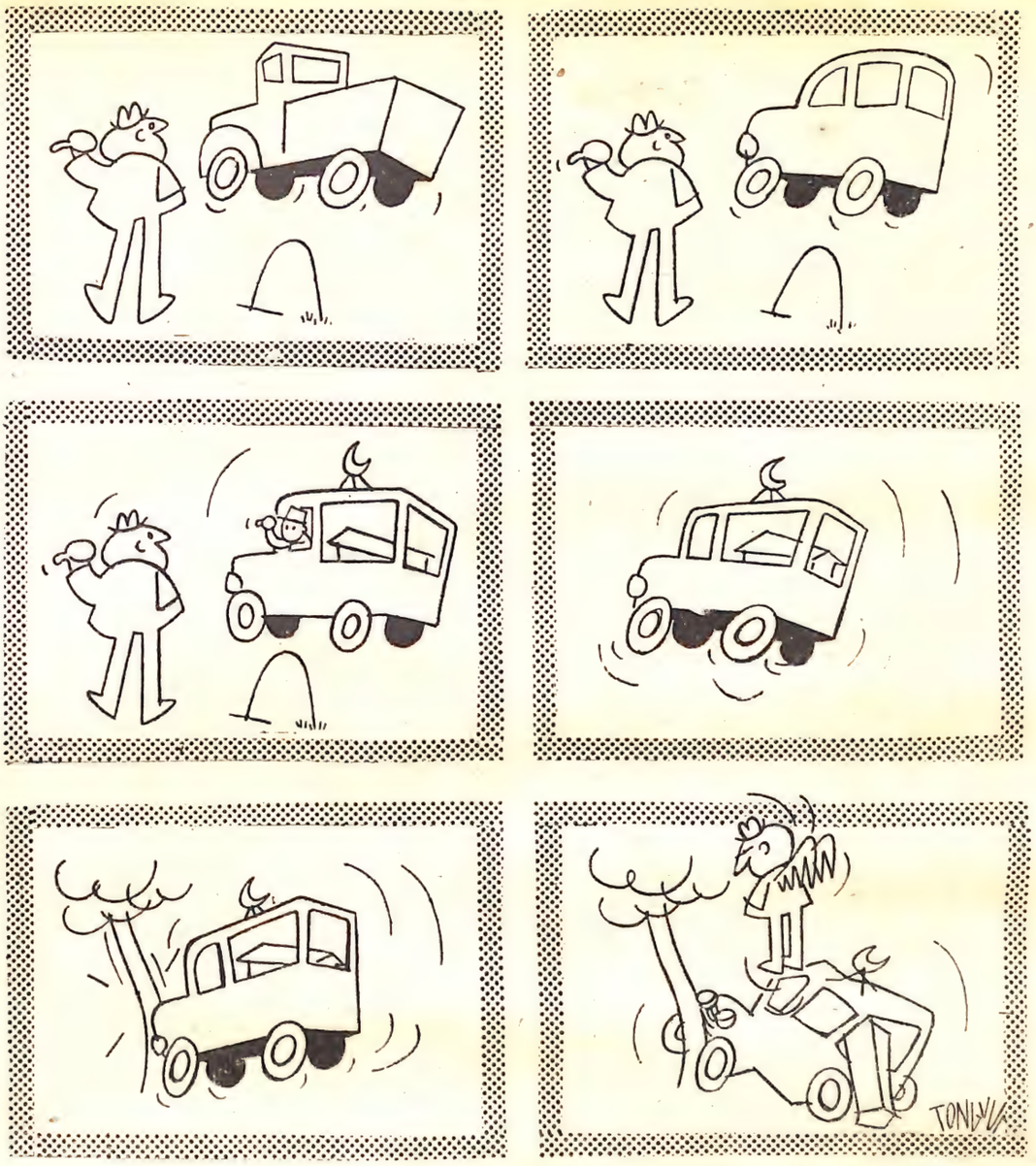

YAZISIZ!

Toros Canavarı

PAKYÜREK ailesi sabaha kadar uyuyamadılar. Tavandaki deliklerden aşağı sular dökülürken, aşağı kattan da nâralar yükseliyordu. Ya o kaşık sesleri... Aşağı katta kaşıklarla oynayıp zıplıyorlardı, yukarda da danslar...

Gülây gecelikle bir deli gibi içeri girdi:

— Çıldıracağım anne! diye bağırdı; kaç gecedir uykusuzum.

Mihriban Hanım, sanki yağmur altında oturur gibi büzülmüştü.

— Her taraftan su akıyor, dedi.

— Babam daha gelmedi mi?

— Gelmedi ya... Ben de onu merak ediyorum. Nerde kaldı, bilmem ki... Saat kaç?

Genç kız, konsolun üstündeki saate baktı:

— Üç buçuk...

— Aman Allahım. Nerdeyse sabah olacak... Nerde kaldı? Karakol şuracıkta...

— Ağabeyimi uyandıralım da gidip baksın...

— Uyuyor mu?

— Kaç gecedir uykusuz, baygın düştü.

Bu sırada kapı çalındı. Gülay,

— Hah, babam geldi... diye dışarı fırladı. Biraz sonra dönen genç kız:

— Babam değil, dedi, bir yabancı adam.

— Ne istiyor bu vakit?

— Bilmem. Kapıda... Babam yok dedim, biliyorum, dedi. Ağabeyimi görmek istiyor.

— Allah Allah... Bunun sabahı yok mu? Kimmiş bu vakit?... Metin'i uyandır da baksın, kimmiş. Hem de karakola gidip babanı sorsun.

Gülây ağabeyisini uyandırma ya gitti. Aşağı kattan, yukarı kattan gürültüler zaman zaman artıyordu.

Metin, sırtında pijaması içeri girdi. Suratı asık ve düşünceliydi.

— Kimmiş Metin?

Metin cevap vermedi. Gülâyın üstüne şar diye tavandan açılmış delikten su döküldü. Genç kız, başını deliğe kaldırıp bağıracakken üstüne bir kova su daha döküldü, sırsıklam olmuştu. Üstünden sular akarak odasına koştu. Metin, ayakta, sağ eli dirseğinde, sol eli çenesinde düşünüyordu. Annesi sorusunu tekrarladı:

— Kimmiş Metin, söylesene!

— Bir acaip şey... Sivil polismiş. Karakoldan geliyor.

— Babanı sordun mu?

— Onun için gelmiş.

Kadın telâşlanmıştı.

— Ne bilmece gibi konuşuyorsun canım, diye terslendi. Yoksa babanın başına bir felâket mi gelmiş?..

— Yarın sabah erkenden hepimizi müdüriyete istiyorlar.

— O da nerden çıktı?

Islak geceliğini değiştiren Gülây da odaya girmişti.

Metin:

— Karakolda babamı yakalamışlar, dedi, bu gece bırakmıya caklarmış...

Gülây:

— Neden? Niçin? diye feryat etti.

Yerinden fırlayan Mihriban Hanım:

— Ne münasebet? dedi, biz şikâyetçiyiz. Nasıl olur da babanı tutarlar? Dünya tersine mi döndü? Bu ev sahibi ne namussuz herif?... Polis, bu iki serseriyle başa çıkamıyor mu?

Anne ile genç kız, delikanlı yanyana duruyorlardı. Metin:

— Ev sahibi işi için değil, dedi, babamı başka işten yakalamışlar...

Gülây:

— Neler söylüyorsun ağabey, dedi, babamın polisle ne işi olurmuş...

Mihriban Hanım:

— Şimdi yüreğime inecek, dedi. Öyle bir adam ne yapar da polis tutarmış?...

Metin korkulu bir sesle, teker, teker:

— Gazeteler aylardan beri bir Toros Canavarından bahsediyorlar ya...

— Eeee?.

— Evet?..

— İşte o Toros Canavarı babammış... Polis öyle söyledi. Ya kalamışlar babamı. Babam Toros Canavarıymış...

Mihriban Hanımdan, «ayy...» diye bir ses duyuldu. Kadın yere yığıldı. Ve bu sırada tavandaki delikten üçünün de üstüne bir kova su döküldü.

Alt kattan alaturka haykırışlar, oyunlar, üst kattan da dans gürültüleri, kahkahalar insanı sağır edecek bir curcuna hâline gelmişti.

(Sonu gelecek sayıda)

●

LÜZUMLU

Kuliste içiyorlardı. Avukat Rasim Cenani, bir gazete okurken bir köşesini kesmeğe kalktı. Arkadaşı sordu:

— Mühim birşey mi?

— Yo Bir zabıta vâkası. Herifin biri karısını bıçaklamış

— Neye?

— Kadın boyuna ceplerini karıştırıyormuş adamın

— E, sen ne yapacaksın bu hâvadisi?

— Cebime koyacağım

— Hani, bizim resim sergisine dâvet ettiğimiz profesör yok mu? O da bizi bugün konferansa çağırıyor...
— Olur şey değil... Amma kinci herifmiş ha!..

Kadın — Eyvah... Bu yaz bir harp çıkarsa defne dalı emprimem modadan düşecek.

BABIÂLİ YOKUŞUNDA:

Seyyah — Bravo... Harp hazırlığımız mükemmel: Bütün sokaklarımızda sığınaklar kazılıyor...

— Nereye gidiyorsun yahu?
— Seni aramaya
— Peki, haydi git de çabuk gel... Ben seni burada beklerim!..

Ölür müsün...

YAKA paça karakola getirdikleri adam, kırk beş yaşlarında kadar vardı. Hali, vakti yerinde, eli yüzü düzgün görünüyordu. Onunla beraber, sakalları uzamış kendinden biraz daha genç, zayıf bir de amele... Komiser, ikisine bir baktı, sonra can sıkıntısiyle kaşlarını çattı:

— Yakışır mı size, beyefendi! dedi. Beyefendi olacaksınız... Yakışır mı size böyle elin garibini dövmek...

Beyefendi olacak adam, gayet sakindi.

— Müsaade ederseniz, önce şu iskemleye oturayım, dedi.

— Oturun, oturun da anlatın bakalım ne istediniz şu fakir adamdan...

— Siz ona sorsanıza lûtfen, benden ne istediğini?

— O ne demek! Bana vazifemi sen mi anlatacaksın? Senden mi öğreneceğim kime ne sormam gerektiğini?

— Sinirlenmeyin komiser bey.. Bakın bana, ne kadar sakinim...

— Siz sakin değil... (az daha şair Abdülhak Hâmid'in sözünü hatırlayıp, miskinsiniz diyecekti komiser, kendini zor tuttu) adam dövme iddiasiyle karakola getirilen sizsiniz, size soruyorum onun için...

— Bir kere, ben karakola getirilmedim, dâvet olundum. Ondan sonra, daha hiç birşeyi dinleyip anlamadan şu serseriden, elin garibi, fakir adamcağız diye bahsetmenizi garip buldum. Üstelik, hiçbir şey bilmediğiniz halde bana sitem ediyor, çıkışıyorsunuz. Ne hakla? Önce dinleyin bakalım...

— Vaaza lüzum yok, anlatın.

— Siz böyle bir hazırlıkla dinlerseniz, ben iddiamı nasıl isbat edebilirim? Maamafih, anlatacağım elbet... Ben, üç sokak ileride Gayret apartımanının üçüncü katında otururum...

— Malûm, malûm... Sizi biliyoruz...

— Dün gece, geç vakit, yâni yatacağımız sırada, kat zili çalındı... Kapıcı çıkageldi. Havagazi kaçak yapıyor dedi... Ne olacak kaçak yapıyorsa, dedim... Bir numaranın, yâni apartımandaki bir numaralı dairenin kiracısı Esmâ Hanım hastalanmış, şüphelenmiş, hem de fena halde kokuyormuş. Pazar olmasına rağmen telefon etmişler, adam buldurmuşlar...

Komiser:

— Tevekkeli değil, son zamanlarda Havagazından şikâyetler çoğalmıştı... dedi.

Beyefendi, devam etti:

— Evet... Meğer sokakta bir yerde, boru patlamış... Zehirli gaz gibi müthiş bir koku, etrafa yayılıyordu... Mütehassıs işçiler saatlerce kazdılar, aradılar, fakat kaçağın yerini bulamadılar, diyordu kapıcı... Gidiyorlarmış, tedbirli yatın, biz mesuliyet kabul etmeyiz, demişler... Bunun üzerine aşağıya indim. İşçilerden birini buldum, meseleyi sordum.. Kapıcının anlattıklarını tekrarladı ve:

— Tepebaşı'nda da olduydu da, yedi kişi zehirlenerek öldüydü... dedi.

— Ne tedbir alacağız ki? diye sordum.

— Orasını siz bilirsiniz artık, dedi ve gitti.

Yukarı çıktım. İlk iş olarak camları kapadım. Benim bildiğime göre gaz, havadan ağır olduğu için yere çöker ve alt katları tehdit ederdi daha ziyade! Ama bunu gelin de, ev halkına anlatın. Çocukların ağlaşmasına engel olmak, hanımın sinirlerini yatıştırmak bu sefer benim uykumu kaçırdı. Sabahlara kadar gözümü kırpmadım. Arasıra camları açıyor, fakat kükürtlü gaz kokusundan hemen kapamağa mecbur oluyordum. Havagazinin ne kadar iyi tasfiye edildiğine, bundan mükemmel delil olamazdı hani... Gece mehtaplı, hava durgundu. Hiç rüzgâr esmediği için, sanki boş bir kuyuya dolar gibi, ortalık havagaziyle dolup taşıyor gibi geliyordu bana... İyice sinirlerim bozulmuştu. Kaç kere gidip, çoluk çocuğu yokladım, uyuyorlar mı, dalgınlar mı diye... Kütüphanemden pratik elkitapları çıkarıp havagazi zehirlenmelerine karşı, boğulmalara karşı ilk tedbirleri inceledim. Nihayet, cehennemlik bir uykusuzluktan sonra sabah oldu ve... Ortalık ağardıktan bir müddet sonra, işte şu adamın geldiğini gördüm. Hemen giyinip aşağıya indim. Kendisine:

— Oğlum, sen gaz şirketinden misin? diye sordum. Sırıttı:

— Evet, haniya akşam konuşmuştuk ya Bey? dedi. Biz seni meraklı görünce, alay olsun diye tehlikelidir ha, tedbir alın dedik. Sonra yolda arkadaşlarla amma da güldüktü ha...

İşte o zaman adamı tanıdım. Bu fakiri, bu garip kişiyi aldım altıma... İşte böyle, sayın Bay Komiser... Ne buyurursunuz?

Komiser başını kaldırdı. İki kelime söyledi:

— Alın ifadesini!.

—Hikâyeci—

— Eskiciiiii!..

SPOR MU, POLİTİKA MI?

Yaza, kışa aldırmazlar, denize girerlerdi. Geçende dalma müsabakası yaptılar aralarında. Kimin daha çabuk dalıp çıkacağını anlamak üzere de, üçüncü arkadaşları suya bir gümüş lira attı. Mehmet daldı. Az sonra avucunda bir gümüş lira çeyreğiyle çıktı. Ahmet itiraz etti:

— O atılan para değil ki Denize bir cumhuriyet lirası atıldıydı. Sen Sultan Aziz parası çıkardın. Sayılmaz bu

Mehmet ciddi ciddi sordu:

— Kuzum, biz buraya spor yapmağa mı geldik, politika mı?

GİTTİLER

Doğan Nadi'nin köpeği kaybolmuştu. Düşündü, taşındı, satışı kendi gazetesinden daha yüksek bir gazeteye gitti, mükâfat vâdederek ilân verdi.

Lâkin dönerken düşündü, vâdettiği mükâfatı fazla buldu. Tekrar gazeteye koştu:

— İlân memuriyle görüşeceğim... dedi.

— Çıktı, efendim...

— Öyleyse yerine bakanı göreyim.

— O da sizin arkanızdan gitti...

— Peki, yazı işleri müdürü yok mu?

— Kapıdan döndü...

Haklı olarak kızdı Doğan Nadi:

— Ne biçim gazete bu yahu? Nerede bu adamlar?

Kapıcı izah etti:

— Hepsi buradaydılar ama, sizin köpeği aramağa koştular!

Milletlerin Güldükleri

ALMAN FIKRASI:

Emma Bauer evleniyordu. Doktora gitti. Muayene oldu. Sonra:

— Daha birkaç kilo kaybetmek istiyorum Herr Doktor, dedi. Ne yapsam acaba?

— Yün örün..

— Yemeklerden önce mi, sonramı?

Doktor, ciddi ciddi:

— Sofrada... dedi.

AMERİKAN FIKRASI:

Hollywood'dan New-York'a gelen bir senaryo yazarı, hemen orada kalan sevgilisine telefon etti. Telefon kabinesinden çıktığı zaman yüzü karmakarıştı. Arkadaşı sordu:

— Sevgilin fena bir haber mi verdi?

— Evet, çok fena.

— Neymiş?

— Evlenmeğe karar vermiş...

— Daha sen yanından ayrılır ayrılmaz mı?

— Evet.

— Üzülme canım, bir yenisini bulursun.

— Bulmasına bulurum ama, kız benimle evlenmeğe karar vermiş birader!,

Patron — Virgül...
Daktilo — Majüskül mü, minüskül mü?..

— İtalyan karikatürü —

İSVEÇ FIKRASI:

Haagen, bir toplantıda gayet soğuk bir fıkra anlatıyordu. Herkes esniyerek birbirine bakıyordu. Nihayet bitirdi. Biri, birdenbire kahkahayı kopardı. Hepsi dönüp hayretle sordular:

— Ne var gülecek?

Haagen atıldı:

— Ben anladım... Belki anlamadınız diye bir daha anlatırım korkusundan gülüyor!

ALMAN FIKRASI:

Hans'ın oğlu duvardaki «çiçekli vazo» isimli tabloyu düzeltiyordu. Hans bağırdı:

— Aman dikkat et, çerçeveyi eğriltme de vazodaki sular yerlere dökülmesin!

İNGİLİZ FIKRASI:

Genç bir adam, Mr. Spinay, doktorunu ziyarete gitti:

— Uykusuzluk çekiyorum doktor, dedi. Bana acele bir çare bulun!

— Geceleri mi?

— Hayır, dedi Spinay, gündüzleri, yazıhanede....

FRANSIZ FIKRASI:

Arkadaşına, yolculuğunu anlatıyordu:

— Düşün ki birader, cam kenarına oturmuşum ve bütün yol boyunca yüzüme rüzgâr yedim...

— Değiştireydin ya yerini?

— Kiminle?.. Kompartımanda benden başka yolcu yoktu ki!.

İTALYAN FIKRASI:

Scala operasına yeni girmiş bir sopranodan bahsediyorlardı. Erkek:

— Karı, dana gibi böğürüyordu vallahi... diye eseflendi.

Karısı Maria Brancado:

— Çok nâziksin şekerim ama, dedi, onu fazla gençleştirmedin mi?

AMERİKAN FIKRASI:

Yeni bir hizmetçi alıyordu. Kıza:

— Demek ki, dedi, eski efendilerinizin....

— Aman Misis... diye kız protesto etti.

— Yani, eski patronlarınız...

— Aman Misis, rica ederim....

— Allah, Allah, diye sinirlendi Mrs. Harding, daha evvel yanında çalıştığınız insanlardan ne isimle bahsetmem lâzım?

— Müşterilerim, Misis...

ERKEK SABAHAT

★ AKBABANIN MİZAHİ ROMANI: 40 ★

Bu şiir uzun tartışmalara konu oldu. Orada oturan sanatçılar bu şiir yüzünden ikiye ayrılmışlardı. Bir kısmı beğeniyor, bir kısmı beğenmiyordu. İkide birde «Güdümlü, güdümsüz» diye bir lâf geçiyordu. Yavaşça Ahmet Kemâl'e:

— Bu güdümlü güdümsüz de ne ola? diye sordum.

— Öyle her şey birdenbire olmaz, yavaş yavaş, dedi. Bir boş zamanımda sana anlatırım.

Bu tartışma belki bir saat kadar sürdükten sonra, suratı sivilceli, sarışın bir oğlan da, kendi şiirini okumaya başladı:

KUYRUK

Kuyruk ol bayım, kuyruk...
Dağdan mı geldin?
Bak şu kızın saçına,
At kuyruğu...
Medeniyet bu, boru mu?
Kuyruklardan kuyruk beğen;
Kahve kuyruğu var,
Migros kuyruğu var,
Bilet kuyruğu var.
Bu dünya kuyruk dünyası,
Kimi kıl kuyruk,
Kimi kuyruksuz.
Kiminin yağlı kuyruğu,
Kiminin buyruğu...
Her yerde kuyruk,
Sinemada, fırında, dairede, koltuk önünde.
Başka yolu yok bunun dangalak;
Ya kuyruk olacaksın,
Ya kuyruğa buyruk.
Yaşamalı bu dünyada,
At kuyruğunda sinek gibi...

Artık herkes kendi şiirini okuyor, kimse kimseyi dinlemiyordu. Votkalar, biralar birkaç kere tazelendi. Yeni bir tartışma başladı. Bu sefer bana sordular:

— Sizin şiiriniz yok mu?

Ahmet Kemâl:

— Eleştirmecidir dedik ya... dedi.

Bu eleştirmeciliğe çok fena kızıyordum,

— Benim de şiirim var! dedim.

O gün evde yazdığım şiirimi okudum. Yücel Üstün:

— Hmmm... dedi. Anlaşılan siz de güdümlüsünüz.

Tepem attı:

— Güdümlüyüm, n'olacak, dedim. Güdümlüyüm işte .. Var mı bir diyeceğin?

Yeni bir güdümlü güdümsüz tartışması başladı. Vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Pasaj tenhalaşmış, meyhaneler dağılmağa başlamıştı. Hesap pusulasını garson çoktan oraya koymuştu. Ahmet Kemâl, şair Yücel Üstün'e:

— Haydi, dedi, çık paraları.

Ben, bir keseye davrandım. Ahmet Kemal elimi tuttu:

— Yooo... Hele sendur. Sen misafirsin. İçimizde en paralı Yücel...

Açık açık, oğlanın yüzüne beraber söyledi. O da memnun gö ründü. Kasılarak cüzdanı çıkardı, masaya bir ellilik attı.

Sokağa hep birden çıktık. Sinemalar çoktan dağılmış olduğu için, cadde tenha idi. Ama bizim güdümlü - güdümsüz gürültümüz boş caddeyi dolduruyordu. Taksim'e gelince, herkes birer ikişer sağa sola dağıldı. Ben Ahmet Kemâl ile kaldım.

— Nerede oturuyorsun? diye sordu.

— Şurada! dedim.

Ahmet Kemâl:

— Yakında bir dergi çıkaracağız, dedi. Bu akşamki gürültünün sebebi işte bu... Bu, Yücel Üstün var ya, şair mair değil ama, zengin birader.. Bu oğlan, Gürün'lü. Burada, Edebiyat Fakültesinde... Altı senedir edebiyat fakültesinde okur. Şiir yazmaktan imtihana hazırlanmağa vakit bulamıyor. Babası, çok zengin olduğundan aldırdığı yok... Babasına da, doktor olacağım, demiş. Onlar şimdi Yücel doktor olacak diyerek, bekleyip duruyorlar. Buradan gidenler, galiba söylemişler babasına. Adam kızmış, küplere binmiş. Yücel'e bir senedir para pul gönderdiği yok. Oğlan da şimdi ayda bir hastalanıyor. «Aman baba fıtık ameliyatı oluyorum, para!..» diye telgraf çekiyor. Ertesi ay, bademcik ameliyatı... Daha ertesi ay körbarsak ameliyatı... En sonunda, babası mektup yazmış: «Ulan hergele» demiş, «Sen İstanbul uşağı oldun da, bizi tüm enayi mi belledin? Bu kaçıncı bademcik, kaçıncı korbarsak ameliyatı?» Meğer Yücel, beş defa apandisit, dört defa da bademcik ameliyatı diye babasından beşer yüz lira çekmiş. Şimdi asıl mesele bu kardeşim... Herifi, büyük bir ameliyat var, diye kandırabilir de, iki üç bin lira çekebilirsek, bir sanat dergisi çıkaracağız.

Bizim sokağın başında Ahmet Kemâl'den ayrıldım. İçkinin değil ama, konuşulanların tesiriyle sarhoş olmuştum, başım uğuldu yordu.

(Devamı var)

HECENİN 5 ŞAİRİ

Akbaba Yayınevi, yepyeni bir kitap serisi ile sanat yayınlarına başlıyor.

HECENİN 5 ŞAİRİ

Orhan Seyfi Orhon, Faruk Nafiz Çamlıbel
Yusuf Ziya Ortaç, Halit Fahri Ozansoy
Enis Behiç Koryürek

Pek yakında çıkıyor. — Fiyatı 2 liradır.

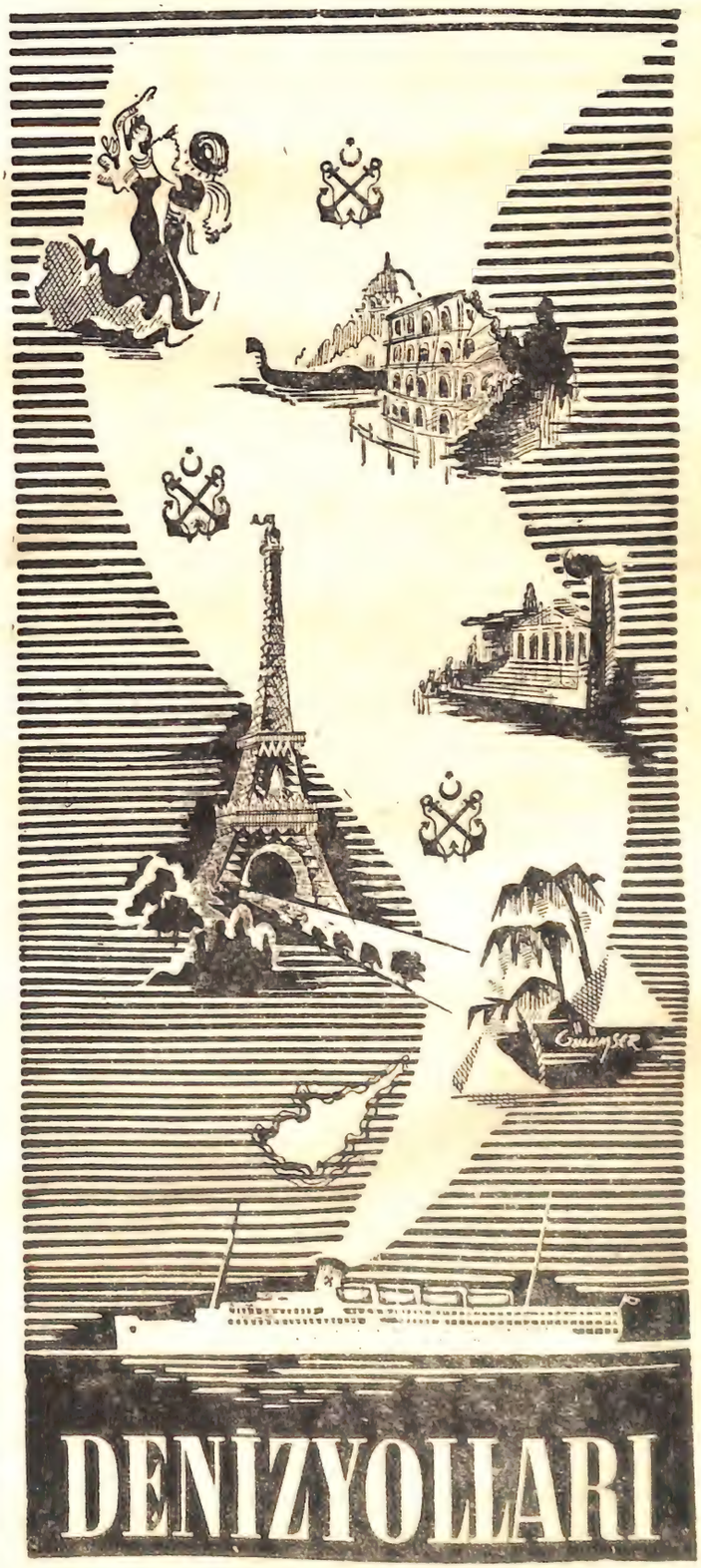

EN GÜZEL FIKRA Müsabakası

HANİ BUNUN ZERDESİ?

Yıldız sarayında padişahın huzurunda oynanan tulûat piyesinde Kavuklu Hamdi, o kadar muvaffak olmuş ki, bir hayli gülen Abdülhamit, kendisine büyük bir tabak içinde tepeleme, pırıl pırıl gümüş mecidiye ihsan etmiş!

Bunu gören Kavuklu Hamdi, yerden selâm verip, hamdü senâ ve teşekkür edeceğine, oturup ağlamıya başlamış.

Orta oyunlarında «Kavuklu» rolünü yapan kimsenin, her hareketini soran, onu cevap vermeğe hazırlayan «Peşekâr» kendisine:

— Neye ağlıyorsun?

Deyince, Hamdi merhum, beyaz mecidiye dolu tabağı gösterip, cevabı yapıştırır:

— Kimsesizliğime, yetimliğime ağlıyorum! Anam, babam sağ olsaydı, bana böyle yalnız kuru pilâv mı yedirirlerdi? Hani bunun zerdesi?.

Nükteyi çakan zeki hükümdar, bunun üzerine bir tabak ta sapsarı altın gönderir.

ACELE ETMESİN

Bir delikanlı içkiye başlamış. Anası vaziyeti anlamış, önce nasihat, sonra tekdir ve tenbih etmiş. Fakat nafile, Nihayet illâ bundan vaz geçeceksin, tövbe edeceksin. Yoksa babana söylerim, seni evlâtlıktan reddettiririm, diye tehdide kalkmış.

Çocuk bir şartla razı olmuş. Anasına:

— Eğer babam, bir gece benimle içki içerse, tövbe ederim! demiş.

Saf kadın, oğlunun bu şartını, ömründe ağzına içki almıyan kocasına söylemiş. Adamcağız, oğlunu bu iptilâdan kurtarmak uğruna muvafakat etmiş.

Çocuk, ertesi gece mükellef bir içki sofrası tertip etmiş. Bir de çalgı getirmiş. Baba oğul karşı karşıya oturup gece yarısına kadar güzel bir âlem yapmışlar.

Vaktaki, sabah olmuş. Adam, karısını yanına çağırıp:

— Karı! Oğlana söyle, tövbeye acele etmesin! demiş.

KAZANDIK MI?

Sultan Mahmut devrinde İzmirden Yahudileri askere toplamışlar. Hepsini bir üç ambarlıya bindirmişler, İstanbula götürüyorlar.

Zavallılar da harbe gidiyoruz diye, tirtir titriyorlar. Gemi, Çanakkale Boğazından geçerken, kalelerden selâm topları atılmaya başlayınca, berikiler muharebeye tutuşuldu zehabiyle, ambarlara dolmuşlar ve ambar kapaklarını da sımsıkı kapatmışlar. Bittabi gemide selâma topla mukabele etmiş, ancak merasim bittikten sonra bile yeni kur'a efradı, ambarlardan çıkmağa cesaret edememiştir.

Oradan bir iki saat geçtikten sonra en cesurlarından bir tanesi ambar kapağını aralamış ve gözü ne ilişen bir subaya sormuş:

— Zabit efendi kazandik mi?

CAVİT YARDIM
Hankulpu Mah. 31. sokak
No. 55 — Adana

○

KORKU BELÂSI

Preveze zaferinde fena halde bozulan düşman amirali; harpten bir kaç zaman sonra, nüktedanlığı ile meşhur olan bir arkadaşına:

— Azizim... demiş. Son günlerde en mühim şeyler daima ayakyolunda hatırıma geliyor!. Ne tuhaf şey!.

Arkadaşı gülümsiyerek şu cevabı vermiş:

— Bu Preveze harbinde aklımızın ... nuza karışmasından ileri gelen bir hastalıktır!.

SADİYE ERÇİN
Sünbül sokak No. 3
Levent — İstanbul

ÇOK GÜZEL MÜDAFAA ETTİ

Birbirlerini sevmiyen iki avukat, her fırsatta birbirlerini mat etmeye çalışırlardı.

Birgün avukatlardan biri, (İt oğlu it) diye hakarete uğrayanın dâvasını üzerine almış, diğer avukat ta, hakaret edenin müdafaasını yapıyordu:

— Efendim, türkçede öyle çirkin kelimeler vardır ki... Aslında çirkin gibi görünürlerse de, çirkin değillerdir.

Meselâ: (Ne hin oğlu hin heriftir. Sen ne şeytan adamsın.) gibi kelimeler kullanırız. Malûmu âlinizdir ki, bunlar da hakaret değildir. (İt oğlu it) kelimesini bu anlamda kullanmıştır.

Hâkim, diğer avukata döndü:

— Bir diyeceğiniz var mı?

Avukat:

— Bir diyeceğimiz yok hâkim bey! İt oğlu it, çok güzel müdafaa etti.

Belediye hesap işleri memuru — Urfa
MEHMET ULUSOY

MAHALLENİN KISMETİ

★ AKBABANIN MİZAHİ ROMANI: 22 ★

Kahveci Bilâl'in karısı Ferdane anlatıyordu:

— İçeri girdim ki kardeş, ne görsem beğenirsin... Töobe töbeee... Herifin uçkuru elinde, daha kendini toparlıyamamış bile. Yerlerde, patates çuvallarının arasında yuvarlanıp durmuyor mu? Ya o haspa, ya o rezil... Yüzüme beraber gülmüyor mu? Sanki bir halt etmemişler gibi...

Atiye Hanım:

— Artık elverdi, diye bağırdı. Yooo... Artık yeter. Ben şimdi gider o sakallı yoncalozla yüz be yüz konuşurum. Ya o yedi mahalle artığı sürtüğün kıçına bir tekme vurur, defeder. Ya da alimallah evini taşa tutar, camını penceresini aşağı indiririz.

Sonra etrafındaki kadınlara çıkıştı:

— Ayol karılar, daha ne durur sunuz? Kocalarınızı eilnizden alıyor da, çıtımız çıkmıyor. Yazıklar olsun size!. Tuh, tuh... Benim kanıma dokunuyor.

Ama kadınların hiç birinde ses yoktu. Hepsi de sus pus olmuşlardı. Yalnız Ferdane, Atiye'yi destekliyordu.

— Hadi Atiye teyze... Bu karının hakkından gelsen gelsen sen gelirsin...

Atiye o hızla, eteğini beline toplayıp yürüdü Bir de üstelik kapıyı Mâide açmasın mı? Bütün cinleri başına toplanan Atiye, açtı ağzını, yumdu gözünü:

— Tuh sana rezilin rezili... El âlemin evli barklı erkeklerini ayartmaya sen utanmıyor musun hiç?

Neler neler, ne ağıza alınmaz lâflar söylüyordu da, Mâide gık bile demiyordu. Merdiven başından:

— Nedir o? Ne oluyor orada? diye bir gümbürtü duyuldu.

Hacı Mesut Efendi'nin sesiyle Atiye Hanım titredi. Bu adamın sesinde bir büyü vardı sanki:

— Ne var Mâide? Kimdir o gelen?

Mâide terbiyeli terbiyeli cevap verdi:

— Atiye Hanım geldi Hoca Efendi...

Hele şu sokak süpürgesi bir de «Hoca Efendi» demiyor mu, işte o zaman Atiye, büsbütün çileden çıkıyordu. Merdiven başındaki ses:

— Buyurun! diye gürledi.

Bu sesten Hacı Mesud'un kızdığı belliydi. Atiye, kuyruğunu bacaklarının arasına sokmuş bir tazı gibi duvar dibine sokularak merdivenleri çıktı. Süklüm püklüm Hacı Mesud'un odasına girdi.

— Safa geldin Atiye Hanım.

Her hece ağzında, derin kuyuya atılmış taş gibi bir sesle ağzından çıkıyordu.

— Safa bulduk Hacı Mesut Efendi...

— Aşğaıdan bir sesler duydum. Sen miydin o söylenen?

O edepsiz Atiye, Kırkmerdiven mahallesinin şerrinden yaka silktiği Atiye, mum olmuştu. Hacı Mesut:

— Mâideeee!.. diye bağırdı. Gümbürdeyen sesi camları zangırdattı.

Mâide, yanakları gül gül kızarmış, içeri girdi.

— Şimdi söyle Atiye Hanım. Kırkmerdiven mahallesinin erkeklerini baştan çıkaran kim?

Atiye'de ses yok.

— Söyle Atiye Hanım!

— Benim bir şey dediğim yok Mesut Efendi... Yâni mahallede bir takım uygunsuz lâf oluyor, dedikodu dönüyor da, ben onu dedim. Helbet böyle şeyleri siz de istemezsiniz. Ben işte onu demeğe getirdim. Yoksa benim ne üstüme vazife?

Hacı Mesut:

— Pekâlâ, dedi, neymiş o dediokdular bakayım? Bu saçımla sakalımla utanmadan, torunum yerinde kızı, karı diye almışım öyle mi? Hele bak sen...

Mâide'ye seslendi:

— Kız!.. Artık zamanı geldi, söyle bakayım, sen benim neyimsin?

O utangaç kız, birden hâyâ perdesi yırtılmışçasına bir kahkaha koyuverdi:

— Metresinim ayol...

Atiye Hanım:

— Aaaaa!. diye bir çığlık basıp, elini yüzüne kapadı, aaaa... O da nasıl söz? Üstüme iyilik sağlık. Bir yaşıma daha bastım. Nasıl sözmüş o? Estağfurullah, estağfurullah...

— Hiç estağfurullahı mestağfurullahı yok... Bu benim bas bayağı metresim. Hem de altı aylığına... Anladın mı sen? Gelin elbisesi giydirip, karım diye bu mahalleye getirmeseydim, beni bu mahalle halkı evine alırmıydı? Haa? Alırlar mıydı? Kız. Şimdi söyle bakayım, sen bu Atiye olacak kaltağı tanır mısın?

Mâide asıl şimdi bir sürtük, bir şıllık olmuştu. Yılış yılış sırıtarak:

Devamı var

YAZISIZ

ALMAN KARİKATÜRLERİ

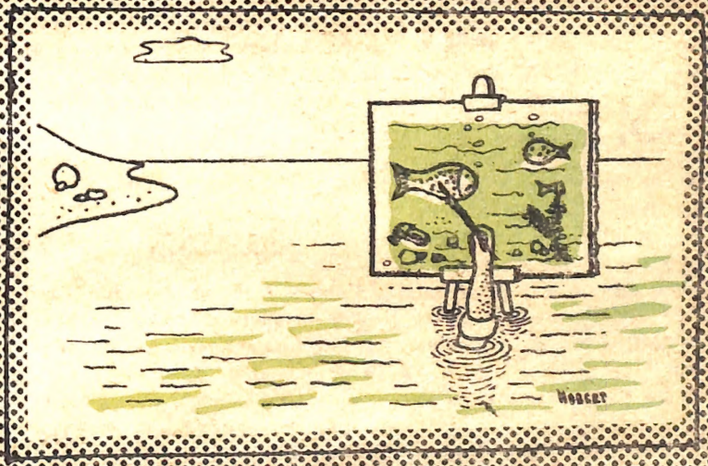

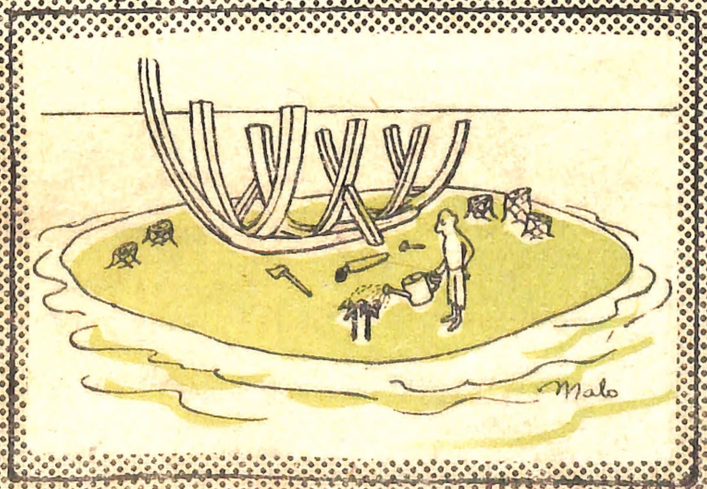

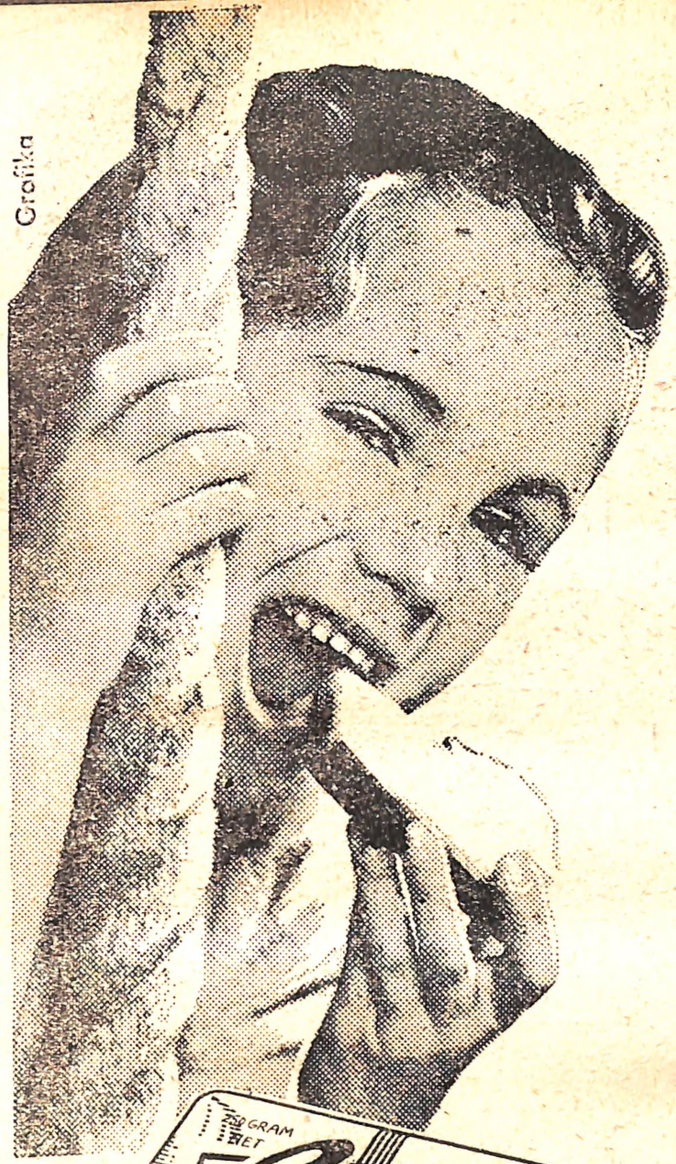

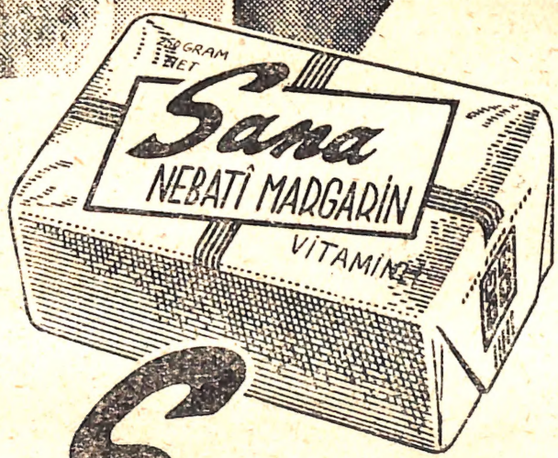

Sana 'nın

tabiî bir lezzeti var!

Bir dilim ekmeğin üzerine SANA sürünüz ve tadınız. İlk lokmada, hayretler içinde kalacaksınız: SANA'da en iyi tabiî bir yağın **nefaseti, taze** ve **kaymak gibi lezzeti** ve **güzel kokusu** vardır.

UNİT

5 58

TÜRKİYE

VAKIFLAR BANKASI

T. A. O.

BİR YILDA

TASARRUF MÜDİLERİNE

3.170.000

LİRA TUTARINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

MESKEN KREDİSİ

PARA İKRAMİYELERİ

DAĞITIYOR

Yılın Son İki Çekilişi

26 EKİM 1956	31 ARALIK 1956

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER

Teknik Sekreter
Selâmi M. YURDATAP

Fiyatı 50 Kuruş

Adres: Klodfarer Cad. No. 8 - 10. Daire 3.
Beledİye — İstanbul
Telefon: 221811
Abone: Seneliği 25, Altı aylığı 12,5 lira.
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Akbaba

Siyasi Mizah Gazetesi

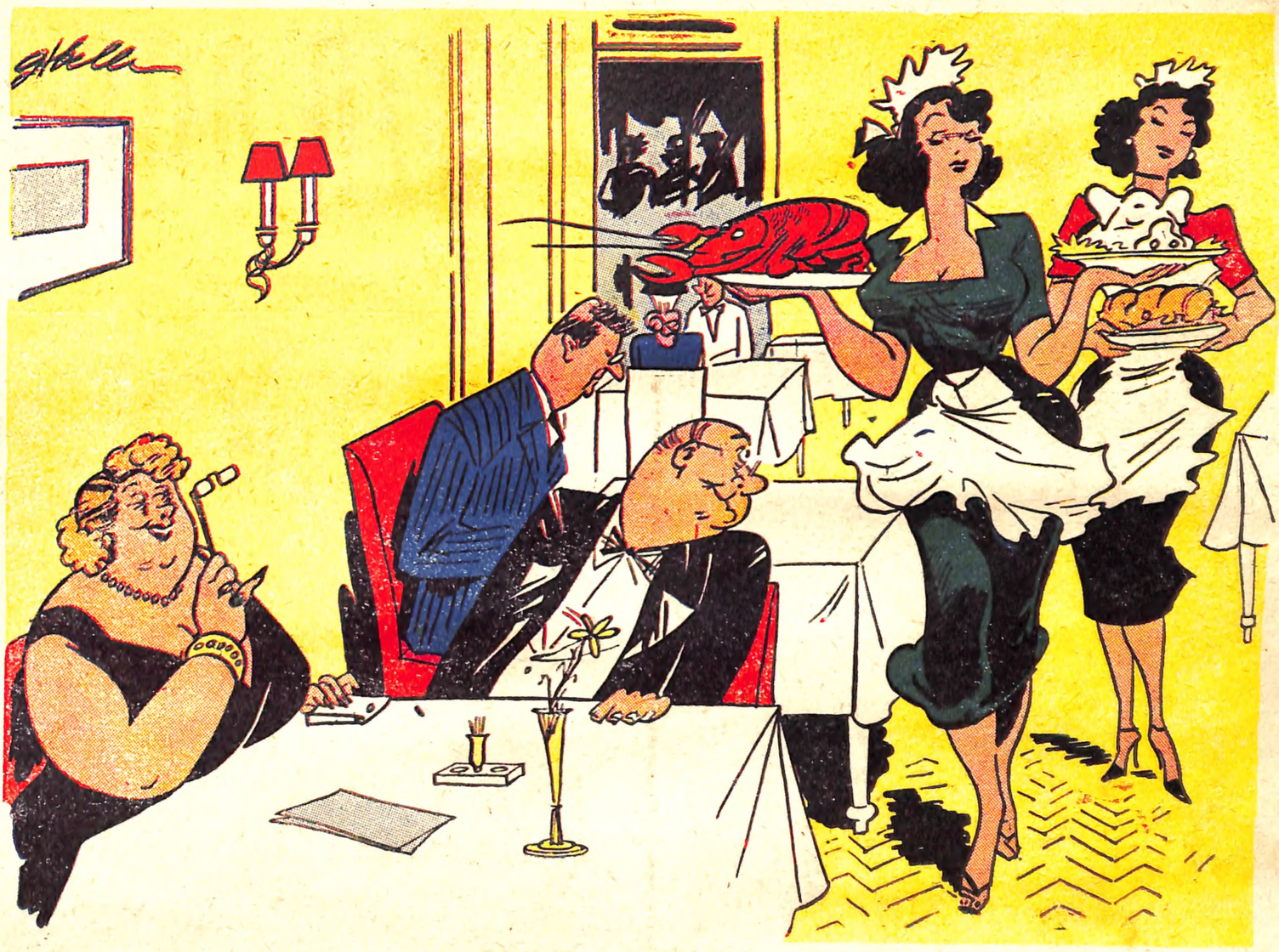

— Boşuna bakıyorsun kocacığım, o lokmalar senin yaştakilere göre değildir!

— İtalyan karikatürü —

DAMDA DELİ VAR!

Yazan: AZİZ NESİN

Mizah edebiyatımız bir şaheser daha kazandı. Bu kitap yorgun günlerinizin, uzun kış gecelerinizin en tatlı, en neşeli arkadaşı olacaktır.

HEM DÜŞÜNECEK, HEM GÜLECEKSİNİZ!

Akbaba Mizah Yayınlarının 15 inci kitabıdır. Fiyatı 1 lira!

BUGÜN ÇIKTI!

Adres : Akbaba Yayınevi. Klodfarer Caddesi No. 8 - 10. Daire 3, Belediye, İstanbul.